Nr 8. Kielce, dnia 10 lipca 1927 r. Rok VIII.

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA KIELECKIEGO.

Adres Red. i Adm. „Dziennika Urzędowego“: Urząd Województwa w Kielcach, Zamek. Tel. 176.

Przedpłata za rok 1927 — 8 złotych. — Numer pojedyńczy 1 złoty. — Cena ogłoszeń: o zarejestrowaniu stowarzyszenia lub związku 5 złotych, za wiersz szpaltowy 50 groszy, drobne ogłoszenia 10 groszy za wyraz, najmniejsze ogłoszenie 1 złoty.

Wszelkie opłaty za prenumeratę, ogłoszenia i t. p. należy wpłacać do właściwych Kas Skarbowych na terenie wojew. kieleckiego z zaliczeniem na budżet dochodowy Min. Spraw Wewn. dział II § 7 i oryginalne kwity kasowe nadsyłać do Administracji „Dziennika Urzędowego Wojew. Kieleckiego“.

Urzędy gminne i powiatowe zechcą odbierać „Dziennik Urzędowy“ w Starostwach i tamże składać kwity kasowe na prenumeratę.

TREŚĆ.

Dział urzędowy: Okólniki Wojewody kieleckiego: Str.
Nr 41/1927 normujący zajęcia uboczne urzędników fachowych państw. służby zdrowia 1
Nr 42/1927 w sprawie tekstu literackiego pieśni „Jeszcze Polska nie zginęła“ 3
Nr 43/1927 dotyczący opłat stemplowych od umów zawieranych przez urzędy państwowe 4
Nr 44/1927 o stanie sanitarnym hoteli, zajazdów i t. p. 9
Nr 45/1927 w przedmiocie szczepionek zapobiegawczych 10
Nr 47/1927 wyjaśniający stosunek organów szkolnych do organów gminnych i do władz nadzorczych nad samorządem 11
Nr 48/1927 w sprawie nadzoru państwowego nad lecznictwem kas chorych 11
Nr 49/1927 dotyczący zatrudniania personelu niefachowego w aptekach 12
Nr 50/1927 ustalający wzór książki przyjęć w Starostwach 13
Nr 51/1927 w sprawie pozbawienia obywatelstwa z powodu niewypełnienia obowiązku służby wojskowej . 13
Nr 52/1927 o przesłuchiwaniu funkcjonarjuszy Policji Państw. oraz innych świadków na rozprawach karnych . 13
Nr 53/1927 dotyczący uproszczenia korespondencji urzędowej 14
Nr 54/1927 w sprawie zwolnienia od opłat za przewóz i ekshumację zwłok 16
Nr 55/1927 w przedmiocie ewidencji zmian miejsca zamieszkania rezerwistów 16
Nr 56/1927 normujący sposób stwierdzenia wieku osób nie będących w wieku poborowym . . . 17
Nr 57/1927 o zapisywaniu lekarstw przez lekarzy-dentystów 17
Dział nieurzędowy: Obwieszczenia 18
Okólniki Wojewódzkiego Związku Straży Pożarnych 22
Ogłoszenia o zgubie dokumentów 24

DZIAŁ URZĘDOWY.

OKÓLNIKI.

Wojewoda Kielecki.
L. Z. P. 122/4/II.

Kielce, dn. 8 marca 1927 r.

Przedmiot: *Zajęcia uboczne urzędników fachowych państwowej służby zdrowia.*

OKÓLNIK Nr 41.

Wszystkim Panom Starostom województwa kieleckiego.

Poniższy okólnik Nr 29 Ministerstwa Spraw Wewnętrznych podaje się do wiadomości.

Za Wojewodę: *Dr Dziekoński,*
w z. Naczelnika Wydziału Zdrowia.

Ministerstwo Spraw Wewn.
Nr Z. O. 20196/27.

Warszawa, 1 lutego 1927 r.

Przedmiot: Jak wyżej.

OKÓLNIK Nr 29.

Do Panów Wojewodów i Pana Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Ponieważ okólnik z dnia 25 października 1926 r. Nr Z. O. 22103/Z. 13/26 — został niejednolicie interpretowany w poszczególnych Województwach, uważam za celewe uzupełnić go podaniem do wiadomości Panów Wojewodów zasad, jakiemi kierowałem się przy wydaniu wymienionego okólnika.

Zadaniem lekarza urzędowego jest czuwanie nad całością spraw, dotyczących zdrowia publicznego. Z tego powodu zajęcia, związane bezpośrednio z higjeną publiczną, medycyną społeczną i higjeną zapobiegawczą, nie mogą być lekarzom urzędowym zakazywane, lecz w poszczególnych wypadkach zwłaszcza, gdy niema odpowiednich kandydatów z pośród miejscowych lekarzy, zajęcia takie winny być zalecane.

I. Do takich zajęć zaliczam przedewszystkiem, jak to już zaznaczono w okólniku z dnia 25 X 1926 r. Nr Z. O. 22103/Z 13/26 zajęcia lekarzy powiatowych, jako doradców fachowych Wydziałów Powiatowych, względnie kierowników samorządowej akcji sanitarnej w powiecie. Zajęcia takie powinny być jaknajbardziej zalecane pomimo, iż z natury rzeczy wynika, że szereg czynności, związanych z pełnieniem tych zajęć, lekarz powiatowy będzie musiał wykonywać w godzinach urzędowych.

Ponadto do takich zajęć zaliczam, wszakże z omówieniami niżej podanemi:

1) stanowisko lekarzy sanitarnych miejskich;
2) stanowisko lekarzy szkolnych;
3) wykłady higjeny;
4) propaganda higjeny w przychodniach specjalnych.

1. Praca w instytucjach samorządowych miejskich winna być zalecana, lecz tylko jako praca lekarzy higjenistów. Zezwalam przeto na obejmowanie stanowisk sanitarnych lekarzy miejskich w tych miastach małych, gdzie brak lekarzy-higjenistów względnie, gdzie żaden z lekarzy miejscowych, zajęty lecznictwem, nie może lub nie chce zająć się higjeną miasta.

Stanowisko lekarza sanitarnego miejskiego bezwzględnie kumuluje co do czasu z zajęciem urzędowym lekarza powiatowego, jednakże ze względu na stan zdrowotny danego miasta, jak również ze względu na to, że zajęcia lekarza miejskiego w zakresie higjeny publicznej, medycyny społecznej i higjeny zapobiegawczej zbiegają się w celach z zajęciem lekarza powiatowego, kumulacja ta sama przez się nie powinna być przeszkodą do łączenia tych dwóch stanowisk w jednej osobie, o ile istnieją warunki wyżej podane. Należy tylko tak zorganizować połączenie zajęć, aby czynności lekarza miejskiego nie przeszkadzały lekarzowi powiatowemu w wykonywaniu bezpośrednich jego obowiązków urzędowych.

2. Praca lekarza szkolnego również winna być lekarzom urzędowym zezwolona. Praca ta też może kumulować co do czasu z zajęciem lekarza urzędowego. Należy dążyć, aby lekarz urzędowy oddawał się higjenie szkolnej poza godzinami urzędowemi; jednakże, gdyby okazało się to niemożliwe (zajęcia w szkołach przeważnie są w godzinach urzędowych) — należy zezwalać na objęcie stanowisk szkolnych w godzinach urzędowania, lecz z warunkiem, by liczba godzin zajęć w szkole nie przekraczała 2-ch.

3. Te same zalecenia dotyczyć winny lekarzy urzędowych, wykładających higjenę w różnych zakładach naukowych (w instytucjach, seminarjach nauczycielskich, liceach, w stowarzyszeniach, związkach i przysposobienia wojskowego, instytucjach społecznych, w organizacjach wychowania fizycznego i t. p.).

Również do kategorji zajęć zalecanych zaliczam zajęcia w przychodniach, lecz tylko tych, które mają więcej charakter zapobiegawczy, a nie leczniczy. Do takich przychodni zaliczam organizowane obecnie ośrodki zdrowia, oraz przychodnie przeciwgruźlicze, przeciwweneryczne, przeciwjaglicze, przeciwmalaryczne i przychodnia opieki nad matką i dzieckiem. Należy jednakże przestrzegać, aby zajęcia te nie kumulowały w czasie z zajęciami urzędowemi.

Wobec tego, iż decyzje w sprawach zezwoleń na zajęcia uboczne z natury rzeczy muszą być indywidualizowane, ocenę w konkretnych wypadkach, czy niema przeszkód co do wydania zezwoleń na zajęcia, wyliczone powyżej w punktach 1 — 4, pozostawia się uznaniu Panów Wojewodów.

II. Drugą kategorję stanowią zajęcia, luźno związane z zadaniami lekarzy urzędowych, które też nie mogą należeć do kategorji zalecanych, ze względu jednak na dobro sprawy i niemożność często załatwiania tych spraw inaczej, winny być tolerowane.

Do takich zajęć zaliczam:

1) Udzielanie pomocy lekarskiej urzędnikom państw.
2) Stanowisko lekarzy-kierowników, względnie lekarzy zaufania do wydawania orzeczeń o potrzebie świadczeń w Kasach Chorych w małych miastach powiatowych.
3) Stanowisko lekarzy więziennych.

1. Zajęcia lekarzy urzędowych w organizacji pomocy lekarskiej dla urzędników i funkcjonarjuszów państwowych w zasadzie nie powinny być zezwalane; jednakże, licząc się z warunkami obecnemi, zasada ta nie może być ściśle przestrzegana. Kredyty na pomoc lekarską dla urzędników i funkcjonarjuszy państwowych są nieznaczne, przez co zachodzą trudności w obsadzaniu tych stanowisk. We wszystkich tych wypadkach, aby nie wstrzymywać normalnej pracy organizacji lecznictwa urzędników i funkcjonarjuszy państwowych, należy zezwalać lekarzom urzędowym na obejmowanie tych stanowisk, jednakże z tym warunkiem, aby zajęcia te odbywały się poza godzinami urzędowania.

2. Tolerować zajęcia lekarzy urzędowych w Kasach Chorych można, kiedy zajęcia te nie wymagają leczenia ubezpieczonych, lecz mają charakter kierowniczy

w zakresie higjeniczno-zapobiegawczym, względnie gdy mają charakter lekarzy zaufania do wydawania orzeczeń co do potrzeby świadczeń dla członków Kasy (dotąd takie stanowiska są przewidziane w Kasach Chorych b. dzielnicy pruskiej).

3. Nie należy również czynić lekarzom urzędowym specjalnych utrudnień w obejmowaniu stanowisk lekarzy więziennych. Zajęcia te zazwyczaj nie zabierają lekarzom wiele czasu, zaś lekarz urzędowy w charakterze lekarza więziennego, o każdej porze ma prawo wstępu do więzienia, co daje mu możność utrzymania więzienia na odpowiednim stopniu wymagań sanitarno-higjenicznych.

III. Trzecią kategorję zajęć ubocznych stanowią zajęcia, które stanowczo kolidują z zajęciami lekarza urzędowego, a przeto nie mogą być ani zalecane, ani tolerowane.

Do tej kategorji zajęć zaliczam:

1) Zajęcia w szpitalach i ambulatorjach,
2) Zajęcia w Kasach Chorych.

1. Zajęcia w szpitalach, zakładach leczniczych, sanatorjach, instytucjach położniczych w charakterze lekarza leczącego (ordynatora, asystenta, prymarjusza, sekundarjusza, interna, eksterna itp.) lekarzom urzędowym winny być zakazane. Od zasady tej można odstąpić tylko w drodze wyjątku, gdy w danej miejscowości lekarz urzędowy jest jedynym specjalistą w danej dziedzinie wiedzy lekarskiej (chirurgja, położnictwo, okulistyka itp.) i gdy nieużytkowanie wiadomości fachowych lekarza urzędowego mogłoby odbić się ujemnie na zdrowiu chorego. W danym wypadku należy uważać zajęcie uboczne lekarza urzędowego za czasowe, zastępcze.

2. Co do zajęć lekarzy urzędowych w Kasach Chorych poza zajęciami, wymienionemi w cz. II, p. 2, należy zawsze mieć na uwadze ten wzgląd, że zajęcia takie zawsze kolidują z zajęciami lekarza urzędowego, do którego należy obowiązek nadzorowania nad lecznictwem w Kasach Chorych. Z chwilą objęcia przez lekarza urzędowego stanowiska w Kasie Chorych, lekarz urzędowy uzależnia się od Kasy Chorych i nadzór jego nad lecznictwem Kasy traci na objektywizmie. Z tych względów nie należy tolerować zajęć o charakterze leczniczym w Kasach Chorych. Wyjątki mogą być uczynione dla tych lekarzy urzędowych, którzy bezwzględnie z czynności nadzorczych nad Kasami Chorych zwolnieni są, a dotyczyć to może a) lekarzy urzędowych II instancji (gdy np. Naczelnik Wojewódzkiego Wydziału Zdrowia zachowuje w całości za sobą czynności nadzorcze nad Kasami, wtedy inspektorowi lekarskiemu w drodze wyjątku można zezwolić na przyjmowanie chorych w Kasie Chorych), b) lekarzy II i I instancji, którzy aczkolwiek wykonywują nadzór nad lecznictwem, jednakże nie w tej Kasie Chorych, w której mają uboczne zajęcia (np. lekarz powiat. na miasto może pracować w Kasie Chorych na powiat i odwrotnie). Inne wyjątki można czynić pod warunkiem, że wyjątek będzie motywowany bądź tem, że w danej miejscowości jest tylko jeden lekarz, a nim jest lekarz powiatowy, bądź jest drugi, lecz jest albo na urlopie, albo chory, a działalność Kasy Chorych nie może być wstrzymaną, bądź zajęcie w Kasie Chorych jest jedynem ubocznem zajęciem lekarza urzędowego w danej miejscowości, jakie mógłby lekarz urzędowy objąć, ponieważ inne stanowiska lekarskie wymienione w cz. I i II dotąd w danej miejscowości nie zostały ustanowione.

Wobec wyjaśnień, zawartych w niniejszym okólniku, przelewam na Panów Wojewodów prawo decyzji co do udzielania zezwoleń na zajęcia uboczne, wykonywane nawet w godzinach urzędowych, o ile chodzi o zajęcia, które w myśl postanowień części I niniejszego okólnika mają charakter zajęć zaleconych. Zastrzega się natomiast nadal do dycyzji Ministerstwa wydawanie w drodze wyjątku zezwoleń na:

1) Inne zajęcia uboczne w godzinach urzędowych,
2) Zajęcia lekarzy szpitalnych,
3) Zajęcia lekarzy w Kasach Chorych za wyjątkiem zajęć, o których mowa w punkcie 2, części II, na które Panowie Wojewodowie mogą wydawać zezwolenia we własnym zakresie działania.

O wszelkich wydawanych urzędnikom państwowej służby zdrowia zezwoleniach na zajęcia uboczne, zechcą P. P. Wojewodowie powiadamiać Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

P. P. Wojewodowie, którzy dotychczas nie wykonali postanowień, zawartych w punkcie 4 okólnika Min. Spraw Wewn. z dn. 25 X 1926 r. Nr Z. O. 22103/Z. 13/26, zechcą to uczynić bezzwłocznie.

(—) *Wroczyński,*
Generalny Dyrektor Służby Zdrowia.

Wojewoda Kielecki.
L. Pr. 1260/27.

Kielce, dn. 10 marca 1927 r.

OKÓLNIK Nr 42.

Do wszystkich Panów Starostów województwa kieleckiego.

W załączeniu przesyłam Panu Staroście nadesłany przez Ministerstwo Spraw Wewn. tekst literacki pieśni: „Jeszcze Polska nie zginęła“, opracowany przez specjalną komisję Ministerstwa W. R. i O. P. Załączony tekst jest jedynie obowiązujący. Opracowanie harmoniczne zostanie ustalone i podane do wiadomości w najbliższym czasie,

a tekst muzyczny będzie ogłoszony w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Wojewoda: w z. *Dr. Kroebl.*

Załącznik do okólnika Nr 42.

JESZCZE POLSKA NIE ZGINĘŁA...

„Jeszcze Polska nie zginęła,
Kiedy my żyjemy,
Co nam obca przemoc wzięła,
Szablą odbierzemy.
Marsz, marsz Dąbrowski
Z ziemi włoskiej do Polski!
Za twoim przewodem
Złączym się z narodem".

Wojewoda Kielecki.
BG. 1007/21/II.

Kielce, dn. 9 marca 1927 r.

Przedmiot: *Opłaty stemplowe od umów zawieranych przez urzędy państwowe.*

OKÓLNIK Nr 43.

Do wszystkich PP. Naczelników Wydziałów, PP. Starostów, Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych, PP. Kierowników P. U. P. P., Biura Inżyniera Przemysł. w Częstochowie i P. Inspektora Starostw wojew. kieleckiego.

Nowa ustawa o opłatach stemplowych z dnia 1-go lipca 1926 roku (Dz. Ust. Nr 98, p. 570), która weszła w życie w dniu 1-ym stycznia 1927 r., zmienia prawo dotychczasowe również w zakresie norm specjalnych, tyczących się opłat od umów zawieranych przez urzędy państwowe.

Okólnikiem z dnia 8 stycznia b. r. Nr DP. 0/3/VII Ministerstwo Skarbu podało wyjaśnienia zawierające najpotrzebniejsze w tej dziedzinie wskazówki, a mianowicie:

I. Skarb Rzeczypospolitej zasadniczo nie jest zwolniony od opłat stemplowych; również nie są zwolnione od opłat stemplowych państwowe zakłady i przedsiębiorstwa, będące odrębnemi osobami prawnemi. Pisma wymienione w ustawie o opłatach stemplowych jako podlegające opłacie, są tylko w przypadkach wyjątkowych zwolnione od opłat z tego tytułu, że wiążą się z czynnościami urzędów państwowych, względnie państwowych zakładów i przedsiębiorstw; mianowicie nie podlegają opłacie stemplowej:

a) obligacje oraz innego rodzaju obligi Skarbu Rzeczypospolitej oraz polskich państwowych zakładów i przedsiębiotstw, będących odrębnemi osobami prawnemi; jeżeli Skarb Rzeczypospolitej albo państwowy zakład lub państwowe przedsiębiorstwo, będące odrębną osobą prawną, zaciąga pożyczkę w obligacjach (listach zastawnych, obligacjach fundowanych), to nietylko oblig (skrypt dłużny), stwierdzający otrzymanie pożyczki w obligacjach, ale również same obligacje, w których pożyczka została wypłacona, są wolne od opłaty stemplowej (art. 120, punkt 1 i 2).

b) Pełnomocnictwa udzielone przez Skarb Rzeczypospolitej (art. 112, punkt 3).

c) Wystawione przez Skarb Rzeczypospolitej pokwitowania oraz zezwolenia na wykreślenie wpisu w księdze wieczystej, t. j. w księdze hipotecznej, gruntowej, górniczej, kolejowej, naftowej (art. 137, punkt 8, art. 139).

d) Podania, wnoszone przez urzędy państwowe imieniem Skarbu Rzeczypospolitej (art. 144, punkt 1).

e) Świadectwa urzędowe, wydawane urzędom państwowym w sprawach tyczących się Skarbu Rzeczypospolitej (art. 160, punkt 3 w związku z punktem 1 art. 144), z wyjątkiem wtóropisów, odpisów i wyciągów (które podlegają opłatom, przewidzianym w art. 157).

W przypadkach, wymienionych wyżej w punkcie *a*, są zwolnione od opłaty: Skarb Rzeczypospolitej oraz polskie państwowe zakłady i przedsiębiorstwa, będące odrębnemi osobami prawnemi. Natomiast w przypadkach, wymienionych w punktach *c—e* uwolnienie od opłaty jest przyznane tylko Skarbowi Rzeczypospolitej, a nie służy zakładom i przedsiębiorstwom państwowym, będącym odrębnemi osobami prawnemi (poza przypadkami, wymienionemi niżej w punktach *f, g, h).*

(f Dalszy wyjątek zachodzi co do państwowych zakładów szkolnych, będących odrębnemi osobami prawnemi. Zakłady te, w szczególności szkoły akademickie (art. 5 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 494), są zwolnione od opłat stemplowych we wszystkich przypadkach, wymienionych wyżej w punktach *a—e,* (a zatem są w tej dziedzinie zrównane ze Skarbem Rzeczypospolitej), a nadto są one osobiście zwolnione od opłaty, gdy zawierają umowę obustronnie obowiązującą, a podlegające opłacie procentowej (art. 16); kontrahent zaś, który z państwowym zakładem szkolnym, będącym odrębną osobą prawną, zawiera umowę obustronnie obowiązującą, ma zapłacić tylko połowę opłaty procentowej.

g) Wolne są od opłaty stemplowej: pisma, tyczące się nabycia nieruchomości przez Skarb Państwa lub przez Państwowy Bank Rolny na zasadzie przepisów o reformie rolnej (art. 54, punkt 2),

h) pisma, stwierdzające sprzedaż przedmiotów monopolu państwowego, tudzież rachunki i inne pisma, stwierdzające wykonanie takiej umowy — jeżeli monopol jest bądź sprzedawcą, bądź kupującym (art. 69, punkt 2 i art. 73, punkt 3).

Poza przypadkami wyjątkowemi, wymienionemi wyżej w punktach *a—h*, Państwo Polskie, jako takie, nie jest zwolnione od opłat stemplowych.

W szczególności więc, gdy Skarb Rzeczypospolitej lub przedsiębiorstwo państwowe nabywa lub sprzedaje nieruchomość (poza przypadkiem wymienionym w punkcie *g)*, albo zawiera umowę najmu, ma być uiszczona pełna opłata.

II. Jeżeli bądź urząd państwowy, działający imieniem Skarbu Rzeczypospolitej lub jako zarządca majątku niepaństwowego, bądź zarząd państwowego zakładu lub przedsiębiorstwa zawiera umowę, która podlega opłacie stemplowej, to co do sposobu i terminu uiszczenia opłaty obowiązują zasady następujące:

1) W razie zawarcia umowy w fomie aktu notarjalnego przed notarjuszem, mającym siedzibę na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej lub pruskiej, jak również w razie zawarcia umowy w formie pisma, uwierzytelnionego przez notarjusza, który ma siedzibę na tym obszarze, opłatę wymierza i pobiera notarjusz (art. 27 i 28).

2) W razie zawarcia umowy w formie aktu sądowego, opłatę wymierza bądź kancelarja sądowa, bądź urząd skarbowy, według zasad ogólnych, podanych w art. 30 i 31^1, w punkcie 2 art. 33.

3) We wszystkich innych przypadkach opłatę stemplową wymierza urząd państwowy, względnie zarząd państwowego zakładu lub przedsiębiorstwa, który zawarł daną umowę.

Urząd państwowy (względnie zarząd państw. zakładu lub przedsiębiorstwa) [1]) ma zatem wymierzyć opłatę:

a) jeżeli umowę zawarto w formie aktu ściśle prywatnego, t. j. nie sporządzonego ani w formie sądowej, ani też nieuwierzytelnionego notarjalnie lub sądownie;

b) jeżeli zawarcie umowy stwierdzono pismem, na którem podpisy uwierzytelniono sądownie;

c) jeżeli umowę stwierdza akt notarjalny, sporządzony przed notarjuszem, mającym siedzibę na obszarze b. dzielnicy austrjackiej, albo akt, na tymże obszarze uwierzytelniony przez notarjusza.

Opłatę wymierzoną przez urząd, który zawiera umowę, należy uiścić: znaczkami stemplowemi, jeżeli opłata nie przewyższa 50 zł.; gotówką, jeżeli opłata przewyższa 100 zł.; gdy zaś opłata wynosi więcej niż 50 zł., lecz nie więcej niż 100 zł., to może być uiszczona bądź znaczkami stemplowemi, bądź gotówką (§ 18 punkt *g* rozporządzenia wykonawczego z dnia 20 listopada 1926 r. Dz. U. R. P. Nr 123, poz. 713).

Opłata ma być uiszczona — przez dostarczenie znaczków stemplowych urzędowi zawierającemu umowę, względnie przez zapłacenie gotówką w Kasie Skarbowej — zasadniczo przed podpisaniem umowy przez urząd.

Jeżeli ważność umowy zależy od zatwierdzenia przez władzę wyższą, to opłatę można uiścić przed umieszczeniem klauzuli zatwierdzenia na piśmie, stwierdzającem zawarcie umowy.

Jeżeli w przypadku poszczególnym opłata ma być uiszczona znaczkami stemplowemi, to urząd zawierający umowę nakleja znaczki na tym egzemplarzu pisma stwierdzającego umowę, który ma pozostać w urzędzie, a mianowicie bezpośrednio po swoim podpisie (stwierdzającym zawarcie umowy), względnie bezpośrednio po klauzuli, stwierdzającej zatwierdzenie przez władzę wyższą. Znaczki mają być naklejone w ten sposób, aby między niemi możliwie nie było odstępów. Następnie należy skasować znaczki stemplowe zapomocą pieczęci urzędowej, a mianowicie w ten sposób, aby na każdym znaczku był jeden odcisk znajdujący się częściowo na znaczku, częściowo zaś przechodzący na papier lub na znaczek sąsiedni. Bezpośrednio po znaczkach stemplowych ma być umieszczone zaświadczenie o wymiarze w formie następującej:

„Opłatę stemplową wymierzono w kwocie .... zł. ...... gr., słowami: ...., a mianowicie od .... zł. .... gr. .... % (art. .... u. o. s. [1]) i skasowano znaczki stemplowe w wymierzonej kwocie.

.... dnia .... 192 r.“

Urząd, który zawarł umowę, umieszcza zaświadczenie o wymiarze również na tym egzemplarzu pisma, który jest przeznaczony dla współkontrahenta. Zaświadczenie to ma być ułożone w formie następującej:

„Opłatę stemplową wymierzono w kwocie .... zł. ...... gr., słowami: ...., a mianowicie od .... zł. .... gr. .... % (art. .... u. o. s.) i uiszczono znaczkami stemplowemi, umieszczonemi na egzemplarzu przechowanym w aktach urzędowych.

.... dnia .... 192 r.“

Jeżeli w przypadku poszczególnym opłata ma być uiszczona gotówką, to urząd zawierający umowę sporządza deklarację w następującej formie:

---

[1]) W dalszym ciągu wyrażenie „urząd“ oznacza również zarząd państwowego zakładu lub przedsiębiorstwa.

[1]) Skrót u. o. s. oznacza ustawę o opłatach stemplowych.

„L. ..../..........

Deklaracja

celem uiszczenia opłaty stemplowej w kwocie .... zł. ...... gr., słowami: ....,
wymierzonej przez .... 1)
od umowy z .... 2)
o .... 3).

.... dnia .... 192 r.

Pieczęć urzędowa: · Podpis i stanowisko służbowe“ 4)

Urząd zawierający umowę skierowuje tę deklarację do Kasy Skarbowej, od której po uiszczeniu opłaty otrzymuje pokwitowanie, powtarzające dosłownie określenie pisma podane w deklaracji (§ 38 rozporządzenia wykonawczego). Urząd zawierający umowę załącza pokwitowanie kasowe do tego egzemplarza umowy, który pozostaje w urzędzie i umieszcza zarówno na tym egzemplarzu, jakoteż na drugim, który jest przeznaczony dla współkontrahenta, zaświadczenie o wymiarze w następującej formie:

„Opłatę stemplową wymierzono w kwocie .... zł. ...... gr., słowami: ....,
a mianowicie od .... zł. .... gr. .... %
(art. .... u. o. s.) i uiszczono w Kasie Skarbowej
w .... dnia ....
(poz. dz. przych. ....).
.... dnia .... 192 r.“ 4)

Wszystkie zaświadczenia o wymiarze mają być zaopatrzone w pieczęć urzędową oraz w odpis z wymienieniem stanowiska służbowego, tudzież w datę tego dnia, w którym egzemplarz przeznaczony dla współkontrahenta zostaje mu wręczony, lub w datę o ile możności zbliżoną do dnia wręczenia tego egzemplarza.

Jeżeli świadczenie, którego wartość ma służyć za podstawę wymiaru, nie może być co do ilości oznaczone przy sporządzaniu pisma i nie jest też znana najniższa ilość świadczenia, ani nie zostaje wypłacona zaliczka (art. 9 ustawy o opłatach stemplowych), to urząd zawierający umowę umieszcza zarówno na egzemplarzu umowy pozostającym w urzędzie, jakoteż na tym, który jest przeznaczony dla współkontrahenta, zaświadczenie następujące:

„Opłata stemplowa zostanie uiszczona ratami (art. 9 i 32 ustawy o opłatach stemplowych).
.... dnia .... 192 r.„

1) Nazwa i siedziba urzędu zawierającego umowę.

2) Nazwisko i imię, względnie firma lub nazwa współkontrahenta.

3) Przedmiot umowy.

4) Na czas obowiązywania nadzwyczajnego dodatku 10-procentowego wzór niniejszy ulega nieznacznej zmianie, o czem niżej w rozdziale V.

W przypadku wymienionym w ustępie poprzednim urząd jednocześnie z doręczeniem egzemplarza umowy doręcza współkontrahentowi decyzję, w której oznajmia mu, że opłata stemplowa ma być uiszczona ratami w miarę wykonywania zobowiązania. W decyzji tej (§ 74 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o opłatach stemplowych) należy podać:

a) terminy, w których mają być uiszczone poszczególne raty,
b) sposób obliczenia podstawy wymiaru każdej raty,
c) stopę opłaty z powołaniem się na odpowiedni przepis ustawy o opłatach stemplowych,
d) sposób uiszczenia.

Co do sposobu uiszczenia należy odróżnić, która ze stron umawiających się jest na mocy umowy obowiązana do wypłacania sum pieniężnych. Jeżeli stroną obowiązaną do wypłacania sum pieniężnych jest urząd zawierający umowę, (np jako kupujący albo biorący w najem), to urząd potrąca poszczególne raty opłaty od poszczególnych rat należności umownej. Jeżeli przeciwnie, kontrahent drugi ma na mocy umowy wpłacać sumy pieniężne do kasy państwowej, to przy każdej racie tego świadczenia pieniężnego ma wnieść do tej samej kasy państwowej odpowiednią ratę opłaty.

Jeżeli wprawdzie świadczenie, którego wartość ma służyć za podstawę wymiaru, nie może być co do ilości oznaczone przy sporządzeniu pisma, ale jest znana najniższa ilość świadczenia albo zostaje wypłacona zaliczka (art. 9, ustęp 2 u. o. s.), to urząd zawierający umowę wymierza narazie opłatę tymczasową według ilości najniższej, względnie według zaliczki i zarazem zastrzega uiszczenie reszty opłaty ratami, w miarę wykonania zobowiązania. Urząd ma zatem — stosownie do wysokości opłaty tymczasowej — bądź skasować znaczki stemplowe, bądź zarządzić uiszczenie opłaty tymczasowej gotówką i zarazem doręczyć współkontrahentowi decyzję w przedmiocie uiszczenia reszty opłaty ratami. Na obu egzemplarzach pisma stwierdzającego zawarcie umowy urząd umieszcza zaświadczenie o wymiarze według zasad wyżej podanych, z tą zmianą, że po wyrazach: „a mianowicie od“ należy wstawić wyrazy: „ilości najniższej, wynoszącej“ względnie „zaliczki wynoszącej“, oraz przy końcu dodać zdanie następujące: „Reszta opłaty zostanie uiszczona ratami (art. 9 i 32 u. o. s.)“.

W niektórych przypadkach opłata może być uiszczona ratami, jakkolwiek świadczenie, które ma służyć za podstawę wymiaru, jest ściśle określone, w szczególności: jeżeli rozmiar świadczenia jest oznaczony za jednostkę czasu (rok, miesiąc i t. p.), to podstawę wymiaru ustala się, mnożąc wartość świadczenia rocznego przez tę ilość lat (lub ich części), przez którą ma trwać zobowiązanie (art. 10, punkt *b*). Jeżeli w takim wypadku

zobowiązanie ma trwać dłużej niż pięć lat, to urząd zawierający umowę ma na żądanie współkontrahenta wymierzyć narazie opłatę tymczasową za pierwszy okres pięcioletni: po upływie tego okresu wymierza się opłatę za drugi okres pięcioletni i tak postępuje się w dalszym ciągu aż do wygaśnięcia zobowiązania (art. 11). Urząd może zastosować postępowanie powyższe nawet wówczas, gdy współkontrahent tego nie żąda. Okres ostatni może być oczywiście krótszy niż pięć lat, np. w razie zawarcia umowy na lat 8 lub 12. Postępowanie, o którem mowa, można zastosować np. w razie zawarcia umowy najmu lub dzierżawy na czas dłuższy niż pięć lat.

W przypadkach opisanych w ustępie poprzednim zaświadczenie o wymiarze ma być umieszczone na obu egzemplarzach pisma stwierdzającego umowę tylekroć, ile razy następuje wymiar opłaty za okres pięcioletni (względnie też przy wymiarze za okres ostatni, krótszy niż pięć lat). Po wyrazach: „a mianowicie od" należy wstawić wyrazy: „należności za czas od .... do .... wynoszącej".

Osobna instrukcja, która zostanie ułożona w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli, określi sposób czuwania nad prawidłowem uiszczaniem poszczególnych rat opłaty stemplowej w przypadkach odroczenia płatności (przy świadczeniach nieokreślonych i przy wymiarach pięcioletnich), oraz ustali procedurę potrącania owych rat i ich przelewu na rachunek budżetu Ministerstwa Skarbu.

III. Od wymiaru opłaty stemplowej, dokonanego przez urząd, który zawarł umowę, może współkontrahent wnieść na ręce tegoż urzędu odwołanie w ciągu miesiąca od daty zaświadczenia o wymiarze (art. 46 i 47 u. o. s., oraz § 93 punkt *h* rozp. wykonawczego). Odwołujący się ma do odwołania załączyć bądź doręczony mu egzemplarz umowy, bądź jego odpis uwierzytelniony (art. 47). Urząd, który zawarł umowę, przesyła odwołanie wraz ze swoją opinją tej Izbie Skarbowej, w której okręgu ma siedzibę (art. 47). Izba Skarbowa zawiadamia o swem rozstrzygnięciu odwołującego się oraz urząd, który wymierzył opłatę.

IV. W tym ustępie udziela się wyjaśnień o należności i wysokości opłat stemplowych przy tych tranzakcjach, które są najczęstsze, a mianowicie przy umowach o dostawę (czyli sprzedaż rzeczy ruchomych) oraz przy umowach o robotę.

W tej dziedzinie należy odróżnić dwa rodzaje pism: pisma stwierdzające zawarcie umowy i pisma stwierdzające wykonanie umowy. Myślą przewodnią odnośnych przepisów ustawy o opłatach stemplowych (art. 3, 66—74, 90, 91, oraz 136—138) jest zasada, że przy jednej tranzakcji mającej za przedmiot dostawę lub robotę, opłata procentowa należy się tylko raz jeden, bez względu na ilość pism wiążących się z tą tranzakcją. Opłata procentowa ma być pobrana bądź przy jednem z pism stwierdzających zawarcie umowy, bądź przy jednem z pism stwierdzających wykonanie umowy. Przy którem piśmie należy pobrać opłatę w przypadku poszczególnym nie jest oczywiście pozostawione uznaniu urzędu zawierającego umowę, lecz ma być rozstrzygnięte według następujących norm, podanych w ustawie:

A. P i s m a s t w i e r d z a j ą c e z a w a r c i e u m o w y.

Pismo takie podlega opłacie stemplowej (w myśl punktu 4 art. 69, oraz w myśl punktu 4 art. 91) tylko w przypadkach następujących:

1) gdy zostało sporządzone w formie aktu notarjalnego lub sądowego, albo notarjalnie lub sądownie uwierzytelnionego;

2) gdy umowę zawarto w formie aktu ściśle prywatnego (t. j. nie sporządzonego ani w formie notarjalnej, ani w formie sądowej, ani też uwierzytelnionego notarjalnie lub sądownie), jeżeli pismo takie jest podpisane przez obie strony.

Jeżeli zaś akt ściśle prywatny jest podpisany tylko przez jedną stronę, to podlega opłacie stemplowej tylko wówczas, gdy:

3) żadna ze stron umawiających się nie prowadzi przedsiębiorstwa podlegającego podatkowi przemysłowemu, albo przedsiębiorstwa, które jest ustawowo zwolnione od tego podatku [1]), np. gdy urząd państwowy, nie sprawujący zarządu przedsiębiorstwa państwowego, zawiera umowę z rolnikiem o dostawę produktów rolnych;

4) gdy wprawdzie bądź jedna strona, bądź obie strony prowadzą przedsiębiorstwo określone tylko co w punkcie 3, atoli dana umowa o dostawę lub robotę nie wchodzi w zakres owego przedsiębiorstwa.

Z powyższego wynika, że jeżeli choćby tylko jedna ze stron umawiających się prowadzi przedsiębiorstwo określone w punkcie 3, a dana umowa o dostawę lub robotę wchodzi w zakres owego przedsiębiorstwa, to pismo stwierdzające zawarcie umowy, a sporządzone w formie aktu ściśle prywatnego, tylko przez jedną stronę podpisanego, nie podlega opłacie stemplowej. Zasadę tę stosuje się nietylko wówczas, gdy sporządzono tylko jedno pismo (podpisane przez jedną stronę, a wręczone stronie drugiej), lecz także wtedy, gdy umowa przyszła do skutku drogą wymiany pism (listów), z których każde jest podpisane tylko przez jedną stronę.

Oferta zasadniczo nie podlega opłacie, gdyż sama przez się nie stwierdza zawarcia umowy. Podlega opłacie

---

1) Przedsiębiorstwa ustawowo zwolnione od podatku przemysłowego wymieniają: art. 3 oraz art. 95, punkt 1 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr 79, poz. 550).

tylko wyjątkowo, a mianowicie, gdy jest sporządzona w formie podanej wyżej w punkcie 1 niniejszego działu *A* i zarazem wartość przedmiotu przewyższa 100 złotych; w takim razie opłata przy wartości nie przewyższającej 1000 zł. wynosi 1 zł., przy wartości wyższej niż 1000 zł. opłata wynosi 3 zł. (art. 139).

Przyjęcie oferty podlega opłacie, gdy zachodzi jeden z warunków podanych wyżej w punktach 1, 3 lub 4 niniejszego działu *A*. W braku tych warunków, przyjęcie oferty podlega opłacie tylko wówczas, gdy jest umieszczone na tym samym papierze, na którym jest wypisana oferta (wtedy bowiem zachodzi warunek, podany wyżej w punkcie 2).

„Zamówienie“ („zapotrzebowanie“), jeżeli następuje z powołaniem się na otrzymaną ofertę, podlega zasadom podanym w ustępie poprzednim co do przyjęcia oferty. W braku takiego powołania się, zamówienie należy uważać za ofertę.

Przyjęcie zamówienia stoi narówni z zamówieniem dokonanem z powołaniem się na otrzymaną ofertę.

B. Pisma stwierdzające wykonanie umowy.

W myśl art. 72, 73 i 90, zgodnie z zasadą przewodnią podaną na czele niniejszego rozdziału IV, pismo stwierdzające wykonanie umowy podlega opłacie tylko w przypadkach następujących:

a) gdy nie zostało sporządzone żadne pismo stwierdzające zawarcie umowy, t. j. gdy umowę zawarto ustnie;

b) gdy wprawdzie zostało sporządzone pismo stwierdzające zawarcie umowy, ale pismo to — w braku warunków wymienionych wyżej w dziale *A* w punktach 1—4 — nie podlega opłacie.

Najbardziej typowem pismem stwierdzającem wykonanie umowy jest rachunek, t. j. pismo sporządzone przez sprzedawcę (dostawcę) lub przez osobę, która zobowiązała się do wykonania roboty, stwierdzające całkowite lub częściowe wykonanie umowy przez wystawcę rachunku i wymieniające należność za dostarczone rzeczy ruchome lub wykonane roboty (bez względu na to, czy wystawca rachunku podpisał go, lub czy swe nazwisko albo firmę uwidocznił w inny sposób, np. zapomocą pieczątki lub przez wystawienie rachunku na papierze firmowym).

Jeżeli w przypadku poszczególnym ani nie sporządzono pisma stwierdzającego zawarcie umowy, a podlegającego opłacie, ani nie wystawiono rachunku, ale sporządzono potwierdzenie odbioru towarów, względnie potwierdzenie wykonania roboty, wymieniające zarazem należność za towary względnie za robotę, w takim razie to potwierdzenie podlega opłacie procentowej.

Jeżeli wreszcie nie sporządzono ani pisma podlegającego opłacie według działu *A*, ani rachunku, ani potwierdzenia odbioru towarów względnie potwierdzenia wykonania roboty, ale sporządzono potwierdzenie odbioru ceny z zaznaczeniem, że otrzymano ją za dostarczone towary, względnie potwierdzenie odbioru wynagrodzenia, z zaznaczeniem, że otrzymano je za wykonane roboty, w takim razie to potwierdzenie podlega opłacie procentowej.

Z powyższego wynika, że jeżeli nie sporządzono pisma stwierdzającego zawarcie umowy i podlegającego opłacie procentowej, ale sporządzono co do tej samej należności kilka pism stwierdzających wykonanie umowy, (np. kilka rachunków równobrzmiących i nadto potwierdzenie odbioru towaru oraz potwierdzenie odbioru ceny), to opłata procentowa należy się tylko raz jedn, a mianowicie od pisma pierwszego.

C. Wysokość opłaty.

1) Opłata procentowa wynosi — bez względu na to czy opłacie podlega w przypadku poszczególnym pismo stwierdzające zawarcie umowy, czy pismo stwierdzające wykonanie umowy:

a) w przypadkach kupna lasu na wyręb — zawsze 1% od sumy należności,

b) w innych przypadkach — jeżeli którakolwiek ze stron umawiających się zawarła umowę w zakresie swego przedsiębiorstwa, podlegającego podatkowi przemysłowemu lub ustawowo zwolnionego od tego podatku — 0.2% od sumy należności;

c) jeżeli zaś dana umowa co do żadnego z kontrahentów nie wchodzi w zakres swego przedsiębiorstwa podlegającego podatkowi przemysłowemu lub ustawowo zwolnionego od tego podatku — 1% od sumy należności.

Nie pobiera się opłaty, gdy należność za dostarczone towary lub wykonane roboty nie przewyższa 20 zł.

W razie wykonywania umowy częściami (częściowego dostarczania towarów, częściowego wykonywania roboty, częściowego płacenia ceny) i sporządzania pism, (rachunków i t. p.), z których każde stwierdza wykonanie pewnej części zobowiązania, należy przy każdem takiem piśmie uiścić opłatę odpowiadającą odnośnej części.

2) Opłata stała.

Rachunek bądź podlega opłacie procentowej, bądź nie podlega żadnej opłacie. To samo dotyczy potwierdzeń wykonania roboty.

Natomiast od potwierdzenia odbioru towarów, jak również od potwierdzenia ceny (wynagrodzenia), jeżeli ono nie podlega opłacie procentowej, a wartość przedmiotów, których odbiór się potwierdza, przewyższa 50 zł., należy uiścić opłatę w wysokości 20 gr. (art. 136).

Pokwitowanie umieszczone na rachunku, a tyczące się należności stwierdzonej rachunkiem, nie podlega opłacie.

D. Sposób uiszczenia.

Sposób uiszczenia opłaty od pisma stwierdzającego zawarcie umowy został podany wyżej w rozdziale II.

Opłatę od pisma stwierdzającego wykonanie umowy należy uiścić bądź znaczkami stemplowemi, bądź gotówką, według zasady podanej w rozdziale II.

Uiszczenie znaczkami stemplowemi następuje (w myśl art. 74 i 138) drogą skasowania ich przez przepisanie początkowemi lub końcowemi wyrazami pisma, albo datą skasowania i nazwiskiem lub firmą kasującego. W razie jednak wydania rachunku lub pokwitowania z księgi grzbietowej z pozostawieniem talonu, nakleja się znaczki stemplowe na linji oddzielającej talon od pisma przeznaczonego do wycięcia; znaczek stemplowy należy nakleić pionowo w ten sposób, aby jego część górna była zwrócona ku górnemu brzegowi księgi; po wycięciu pisma lewa połowa znaczka pozostaje na talonie, a prawa na wydanem piśmie (§ 47 rozporządzenia wykonawczego). W razie wydania rachunku lub pokwitowania z księgi grzbietowej z pozostawieniem kopji, nakleja się znaczki stemplowe na kopji pozostającej w księdze i kasuje się je przez przepisanie początkowemi lub końcowemi wyrazami tekstu albo datą skasowania oraz nazwiskiem lub firmą kasującego; na wydanem piśmie należy (zapomocą pisma lub pieczęci) stwierdzić uiszczenie opłaty, wymieniając jej kwotę (np. słowami: „Opłatę stemplową .... zł. .... gr. uiszczono znaczkami stemplowemi na kopji".

Uiszczenie gotówką opłaty od pisma stwierdzającego wykonanie umowy może nastąpić w sposób trojaki (art. 24 i 25 ustawy o opłatach stemplowych, oraz §§ 34, 35, 37 i 38 rozporządzenia wykonawczego):

a) przez przedstawienie owego pisma urzędowi skarbowemu i uiszczenie w kasie skarbowej kwoty wskazanej w „poleceniu poboru", które sporządza urząd skarbowy; w tym wypadku kasa skarbowa umieszcza pokwitowanie na piśmie podlegającem opłacie;

b) przez wpłacenie odnośnej kwoty w kasie skarbowej bez poprzedniego udania się do urzędu skarbowego, a na podstawie deklaracji w tym wypadku kasa skarbowa nie umieszcza pokwitowania na piśmie podlegającem opłacie, lecz wydaje na zwyczajnym blankiecie pokwitowanie, w którem powtarza dosłownie treść deklaracji;

c) w ten sposób, że urząd, któremu rachunek został przedstawiony celem wyasygnowania należności, potrąca z tej należności kwoty opłaty i następnie przelewa ją na rachunek Ministerstwa Skarbu.

V. Nadzwyczajny dodatek 10-procentowy. (Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 10-go grudnia 1926 roku Dz. U. R. P. Nr 121, poz. 697, oraz §§ 2, 3 i 4 rozporządzenia ministerjalnego z dnia 27-go grudnia 1926 r. Dz. U. R. P. Nr 130, poz. 780).

W roku 1927 należy przy uiszczeniu opłat stemplowych gotówką ustalać wysokość opłaty w ten sposób, że do kwoty obliczonej według ustawy o opłatach stemplowych dolicza się 10%.

Natomiast w razie uiszczenia zapomocą znaczków stemplowych ich wartość nominalna ma odpowiadać ściśle kwocie obliczonej według ustawy o opł. stempl. Uiszczenie bowiem nadzwyczajnego 10-procentowego dodatku nastąpiło już przy zakupie znaczków.

W deklaracji przeznaczonej dla kasy skarbowej (p. wyżej rozdział II) należy po wyrazach „opłaty stemplowej" wstawić wyrazy: „(wraz z dodatkiem 10-procentowym)".

W tej deklaracji nie wymienia się oddzielnie opłaty właściwej i dodatku nadzwyczajnego; należy więc po wyrazach w „kwocie" oraz po wyrazie „słowami" wstawić kwotę łączną, wynikającą z zesumowania opłaty właściwej i dodatku 10-procentowego.

W zaświadczeniu o wymiarze należy (oczywiście tylko w przypadku uiszczenia gotówką):

a) po wyrazach „w kwocie" oraz po wyrazie „słowami" wpisać kwotę łączną, wynikającą z zesumowania opłaty właściwej i dodatku 10-procentowego,

b) po nawiasie „(art. .... u. o. s.)" wstawić wyrazy: „oraz dodatek 10% .... zł. .... gr."

Powyższe podaję do wiadomości i stosowania na podstawie okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr 19 z 1927 r.

Za Wojewodę: *W. Kiełczewski.*

Wojewoda Kielecki.
L. Z. P. 363/I/IV.

Kielce, dn. 10 marca 1927 r.

Przedmiot: *Stan sanitarny hoteli, zajazdów, oberż, pensjonatów, restauracji itp.*

OKÓLNIK Nr 44.

Wszystkim Panom Starostom województwa kieleckiego.

Poniższy okólnik Nr 40 Ministerstwa Spraw Wewn. przesyłam do wiadomości i jaknajściślejszego stosowania.

Za Wojewodę: *Dr. Dziekoński,*
w z. Naczelnika Wydziału Zdrowia.

Ministerstwo Spraw Wewn.
Dep. V. Służby Zdrowia
Nr ZH. 838/27.

Warszawa, d. 18 II 1927 r.

Przedmiot: Jak wyżej.

OKÓLNIK Nr 40.

Do wszystkich Panów Wojewodów (z wyjątkiem Wojewody Śląskiego).

Ze względu na specjalny charakter hoteli, zajazdów, oberż i t. p. zakładów z punktu widzenia sanitar-

nego odnośnie możliwości szerzenia chorób zakaźnych przez podróżnych, polecam zwrócić szczególną uwagę na stosunki higjeniczne rzeczonych zakładów, zgodnie z postanowieniami rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 23 I 1922 r. (Dz. U. Nr 10, poz. 76) w przedmiocie przepisów sanitarnych dla hoteli, pokojów umeblowanych i pensjonatów, którego moc obowiązująca przedłużona została rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 III 1926 r. (Dz. U. Nr 23, poz. 142) aż do odwołania.

Dotychczasowy stan hoteli łączy często nadmierną pretensjonalność na korytarzach i pokojach z zupełnym brakiem możności załatwiania potrzeb naturalnych.

Jako pierwszy i pilny nakaz najelementarniejszej kultury, mający na celu natychmiastowe uzdrowienie warunków higjenicznych hoteli itp. zakładów, zarządzam:

1) uporządkowanie podwórz.

2) uporządkowanie ustępów i udostępnienie korzystania z nich.

ad 1. Podwórza hoteli, oberż, zajazdów itp. mają być pokryte twardą nawierzchnią, czysto utrzymywane, zaopatrzone w śmietnik kryty, ścieki i ustęp;

ad 2. Ustępy powinny być:

a) solidnie zbudowane tak, ażeby przy użyciu nie groziły zapadnięciem do dołu ustępowego;

b) nie powinny one być równocześnie rupieciarnią;

c) powinny one, drogą częstego szorowania sedesów i podłogi, wentylowania i odkażania być stale utrzymywane w stanie używalności i nie zatruwać powietrza naokoło, a to bez względu na miejscowość, w której się znajduje dany hotel, zajazd, oberża itp.

Co do wyboru najodpowiedniejszego typu ustępu i sposobu odkażania wydadzą właściwe władze lokalne, zależnie od istniejących warunków miejscowych, odpowiednie zarządzenia.

Jako termin do przeprowadzenia zarządzonej asenizacji ustalam dzień 1 kwietnia r. b.

Wykonanie powyższych zarządzeń będę uważał jako probierz zrozumienia przez władze administracyjne ważności zapobiegania epidemjom letnim i potrzebę uczynienia zadość najelementarniejszym wymaganiom kultury.

W razie zauważenia podczas inspekcji najmniejszych odchyleń od tych zarządzeń ze szkodą dla zdrowia publicznego, polecę z mocy danych mi ustawą z dnia 14 VII 1920 r. (Dz. U. Nr 61, poz. 388) jako Naczelnemu Nadzwyczajnemu Komisarzowi do walki z epidemjami specjalnych pełnomocnictw wstrzymanie ruchu hotelu, oberży, zajazdu itp., względnie cofnięcie dotyczącego pozwolenia przemysłowego do czasu uczynienia zadość rzeczonym zarządzeniom.

Zwracam się do lekarzy powiatowych, ażeby specjalną uwagę poświęcili wykonaniu moich zarządzeń w sprawie poprawy warunków higjenicznych hoteli, zajazdów, oberż itp., zaznaczając, że w razie spostrzeżenia zaniedbania wyciągnę odnośnie winnego w tym względzie organu odpowiednie konsekwencje.

Minister: *Sławoj-Składkowski.*

Wojewoda Kielecki.
L. Z. P. 358/12/IV.

Kielce, dn. 4 III. 1927 r.

Przedmiot: *Szczepionki zapobiegawcze.*

OKÓLNIK Nr 45.

Do wszystkich Panów Starostów,
P. Prezydentów miast wydzielonych
i P. Przewodniczących Wydziałów
powiatowych woj. kieleckiego.

Państwowy Zakład Higjeny w Warszawie zawiadomił Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (Depart. V Służby Zdrowia), że Starostwa, Magistraty i Sejmiki powiatowe pomimo zupełnie wyraźnego brzmienia okólnika Ministerstwa z dnia 4 XI 1926 r. Nr Z. Z. 10072/26/Z. 21 — zamawiają szczepionki zapobiegawcze bezpośrednio w Państwowym Zakładzie Higjeny w Warszawie z pominięciem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (Dep. V Sł. Zdrowia) i nie chcą uiszczać należytości za szczepionkę w ten sposób zamówioną, twierdząc, że w myśl okólnika Ministerstwa z dnia 4 XI 1926 r. Nr Z. Z. 10072/26/Z. 21 — Państwowy Zakład Higjeny winien dostarczać Starostwom, Magistratom i Sejmikom powiatowym szczepionki bezpłatnie.

Wobec powyższego Urząd Wojewódzki zaznacza, że Starostwa, Magistraty i Sejmiki powiatowe, pragnąc otrzymać szczepionki zapobiegawcze, wymienione w okólniku Ministerstwa z dnia 4 XI 1926 r. Nr Z. Z. 10072/26/Z. 21 intymowanego tut. okólnikiem z dn. 7 XII 1926 r. L. Z. P. 1215/11/IV bezpłatnie, obowiązane są bezwarunkowo zapotrzebowania na szczepionki wspomnianym okólnikiem objęte kierować wprost do Ministerstwa Spraw Wewn. (Dep. V Sł. Zdr.); przyczem Magistraty i Sejmiki powiatowe muszą te zapotrzebowania przesyłać za pośrednictwem Starostw.

Należytość za szczepionki, zamówione w Państwowym Zakładzie Higjeny w Warszawie w sposób inny, aniżeli to przewiduje tak okólnik z dnia 7 XII 1926 r. L. Z. P. 1215/11/IV, względnie niniejszy, Starostwa, Magistraty i Sejmiki powiatowe będą musiały uiszczać Państwowemu Zakładowi Higjeny bez prawa żądania zwrotu należytości uiszczonych względnie bez prawa żądania uiszczania tych rachunków.

Wszelkie prośby w tym względzie kierowane czy to do Ministerstwa Spraw Wewn. (Dep. V Sł. Zdr.) czy też do Państwowego Zakładu Higjeny w Warszawie będą bezwzględnie odmownie załatwiane.

Za Wojewodę: *Dr Dziekoński,*
w z. Naczelnika Wydziału Zdrowia.

Wojewoda Kielecki.
Sm. 1627.
Kielce, dn. 12 marca 1927 r.

Przedmiot: *Stosunek organów szkolnych do organów gminnych i do władz nadzorczych nad samorządem.*

OKÓLNIK Nr 47.

Wszystkim Panom Przewodniczącym Wydziałów Powiatowych i Panom Prezydentom miast wydzielonych województwa kieleckiego.

Poniższy okólnik Nr 50 Ministerstwa Spraw Wewn. przesyłam do wiadomości i zastosowania się.

Wojewoda: *Manteuffel.*

Ministerstwo Spraw Wewn.
Nr SF. 737/27.
Warszawa, dn. 26 II 1927 r.

Przedmiot jak wyżej.

OKÓLNIK Nr 50.

Do wszystkich Panów Wojewodów z wyjątkiem P. Wojew. Śląskiego.

Dla uregulowania wzajemnego stosunku organów samorządu terytorjalnego i samorządu szkolnego, który to stosunek dotychczas nie zawsze rozwijał się należycie, wyjaśniam co następuje:

Właściwy organ gminny (wiejski lub miejski), któremu w myśl art. 13 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. Ust. Nr 18, poz. 143), rada szkolna przesyła projekt wydatków szkolnych w odnośnej gminie do uchwalenia, może w tych wypadkach wprowadzić zmiany, wynikające z konieczności dostosowania ich do całego budżetu gminy, o ile zmiany te nie będą w sprzeczności z odnośnemi ustawowemi obowiązkami gminy.

O ile gmina nie uchwali budżetu szkolnego według projektu rady szkolnej, rada szkolna może przesłać opracowany przez siebie projekt budżetu bezpośredniej władzy nadzorczej nad gminą, celem przymusowego wstawienia go do budżetu gminy.

W razie, gdy bezpośrednia władza nadzorcza nad gminą — uznając za słuszne stanowisko gminy — nie uczyni zadość żądaniu rady szkolnej, odpowiednie zarządzenia na skutek zażalenia rady szkolnej wydaje bezpośrednio wyższa władza nadzorcza w stosunku do odnośnych gmin — po uprzedniem porozumieniu się z odpowiedniem organem państwowej władzy szkolnej.

O ile władza nadzorcza przy podaniu budżetu gminy, a w szczególności wydatków na szkolnictwo, jako części tegoż budżetu, uzna za potrzebne zmniejszenie tych wydatków mimo, iż gmina uchwaliła bez zmiany projekt rady szkolnej, powinna przed wydaniem decyzji zasięgnąć w tej sprawie opinji rady szkolnej. W razie nieuwzględnienia przez władzę nadzorczą opinji rady szkolnej może rada szkolna wnieść zażalenie do bezpośrednio wyższej władzy nadzorczej w stosunku do odnośnych gmin, które to zażalenie podlega załatwieniu w trybie, wyżej wskazanym.

Ewentualne zażalenia wydziałów powiatowych na postępowanie powiatowych rad szkolnych mogą być wnoszone do państwowych władz szkolnych II instancji, które zażalenia te rozstrzygają w porozumieniu z Wojewodą.

Wykonanie budżetu szkolnego może odbywać się w ten sposób, że na żądanie dozoru szkolnego (miejscowej rady szkolnej) zarząd gminy wypłacać będzie temuż dozorowi (miejscowej radzie) zaliczki na poczet kredytów budżetowych.

Minister: *Sławoj-Składkowski.*

Wojewoda Kielecki.
L. Z. P. 132/27/II.
Kielce, dn. 9 marca 1927 r.

Przedmiot: *Nadzór państwowy nad lecznictwem Kas Chorych.*

OKÓLNIK Nr 48.

Do wszystkich Panów Starostów województwa kieleckiego.

Niżej podany okólnik Nr 45/27 Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, oraz reskrypt Nr 2493/G. U. U. Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej, przesyłam do wiadomości i zastosowania się.

Wojewoda: w z. *Dr. Kroebl.*

Ministerstwo Spraw Wewn.
Depart. V. Służby Zdrowia.
Nr Z. H. 170/27.
Warszawa, dn. 22 II 1927.

Przedmiot jak wyżej.

OKÓLNIK Nr 45.

Do wszystkich Panów Wojewodów.

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej wydało dnia 16 VI. 1026 r. L. 2493 okólnik, polecający, ażeby uchwały Zarządów Kas Chorych w sprawach lecznictwa przesyłane były do Okręgowych Urzędów Ubezpieczeń za pośrednictwem lekarzy powiatowych, którzy zaopatrywać będą wspomniane uchwały ewentualną opinją.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (Departament V. Służby Zdrowia) przesyłając w załączeniu odpis tego okólnika, uprasza o zarządzenie, ażeby lekarze powiatowi korzystali z niego jaknajpilniej, podaje on możność po-

średniego wpływania na działalność pomienionego lecznictwa i jego rozwój.

Lekarz powiatowy powinien za każdym razem potwierdzić podpisem swoim, że daną uchwałę czytał i skierować ją do właściwego Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń najpóźniej w ciągu trzech dni, przyczem zauważa się, że rzeczony termin musi bezwzględnie być przestrzegany.

Należy oczekiwać, że tą drogą lekarze powiatowi swojemi rzeczowemi i gruntownie pomyślanemi radami względnie uwagami, przyczynią się wybitnie do stworzenia terenu współpracy Państwowej Służby Zdrowia z Zarządami Kas Chorych w atmosferze wzajemnego zaufania i najlepszej woli.

Wroczyński,
Generalny Dyrektor Sł. Zdrowia.

Min. Pracy i Opieki Społ.
Główny Urząd Ubezp.
Nr 2493/G. U. U.

Warszawa, dn. 16 VI. 1926 r.

Przedmiot jak wyżej.

Do Głównego Urzędu Ubezpieczeń
w Warszawie, Poznaniu i Lwowie.

W celu umożliwienia delegatom Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (Generalna Dyrekcja Służby Zdrowia) wykonywania ściślejszego nadzoru nad Kasami Chorych w zakresie lecznictwa, Główny Urząd Ubezpieczeń poleca wezwać Zarządy Kas Chorych, podległych Okręgowemu Urzędowi Ubezpieczeń, aby odpisy swych uchwał w sprawach lecznictwa (z wyjątkiem personalnych spraw lekarzy kasowych) przesyłali do Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń za pośrednictwem lekarzy powiatowych, którzy zaopatrywać będą wspomniane uchwały swą ewentualną opinją.

Kierownik Głównego Urzędu Ubezp.:
Adam Korski.

Wojewoda Kielecki.
L. Z. P. 420/20/III.

Kielce, dn. 18 marca 1927 r.

Przedmiot: *Zatrudnienie niefachowego personelu w aptekach.*

OKÓLNIK Nr 49.

Wszystkim Panom Starostom
województwa kieleckiego.

Poniższy okólnik Min. Spraw Wewn. Nr Z. F. 281/27 przesyłam z poleceniem bezzwłocznego podania do wiadomości wszystkim aptekom tak publicznym jak i Kasy Chorych, znajdujących się na terenie tamtejszego powiatu.

Wojewoda: w z. *Dr Kroebl.*

Ministerstwo Spraw Wewn.
Depart. V. Sł. Zdrowia
Nr Z. F. 281/27.

Warszawa, dn. 28 II 1927 r.

Przedmiot jak wyżej.

OKÓLNIK.

Do wszystkich Panów Wojewodów
i Pana Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Wobec tego, że okólnik z dnia 1 lipca 1924 roku Nr Z. F. 1305/24 nie wymienia wszystkich czynności, jakie w aptekach mogą być poruczone personelowi niefachowemu, jedno z województw zwróciło się o wyjaśnienie, czy wpisywanie recept do ksiąg receptowych i przepisywanie recept na sygnaturach (tam, gdzie te są dołączane do wydawanych lekarstw), należy uznać za pracę fachową, czy też kancelaryjną, t. j. taką, która może być poruczona personelowi niefachowemu.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewn. wyjaśnia, że wpisywanie recept do ksiąg receptowych i przepisywanie recept na sygnaturach winno być uważane za pracę fachową i poruczane tylko fachowemu personelowi, a to z następujących powodów:

1) Środki trujące i gwałtownie działające w niektórych przypadkach muszą być wydane z apteki w ilości mniejszej od zapisanej w recepcie (§ 22 rozporządzenia z dnia 30 VI 1926 r. Dz. Ust. Nr 65, poz. 401). Tylko personel fachowy może wysokość obniżonej dawki określić.

2) Etyka zawodowa, — w niektórych dzielnicach postanowienia ustawowe nakładają na personel fachowy obowiązek dotrzymywania tajemnicy zawodowej. Obowiązek ten nie obowiąże, oczywiście, personelu kancelaryjnego, któryby mógł, nie ponosząc za to odpowiedzialności, zdradzać tajemnice chorych, którym są wydawane lekarstwa.

3) Tam, gdzie apteki są obowiązane zatrzymać oryginał recepty, a do wydawanego lekarstwa dołączać jej kopję na sygnaturze, za tę ostatnią z większości przypadków możliwe jest powtórne wydanie lekarstwa bądź przez tę samą aptekę, bądź przez inną.

Wobec tego, że recepty są bardzo często pisane przez lekarzy bardzo niewyraźnie i ze znacznemi skrótami oraz, że niektóre nazwy poszczególnych składników są do siebie bardzo zbliżone, personel kancelaryjny mógłby popełnić cały szereg błędów ze szkodą chorych.

4) W aptekach z dużą czynnością, przepisywanie recepty przez personel fachowy stanowi jeszcze jedną czynność kontrolną, umożliwiającą istotne sprawdzanie, czy recepta jest należycie załatwiona — (czy nie powstaje niewłaściwe połączenie), czy nie jest w niej przekroczona maksymalna doza i t. p.

Powyższe względy, pomijając nawet obowiązujące w niektórych dzielnicach postanowienia ustawowe, zda-

niem Ministerstwa Spraw Wewn. w dostateczny sposób uzasadniają konieczność poruczania w aptekach pracy przepisywania recept tylko personelowi fachowemu.

Wroczyński,
Generalny Dyrektor Sł. Zdrowia.

Wojewoda Kielecki. Kielce, dn. 24 marca 1927 r.
Pr. 1564.

Przedmiot: *Ujednostajnienie wzoru książki przyjęć w Starostwach (p. 3 okólnika M. S. Wewn. Nr 119/26).*

OKÓLNIK Nr 50.

Wszystkim Panom Starostom województwa kieleckiego.

Poniższy okólnik Nr 58/27 Ministerstwa Spraw Wewn. przesyłam do wiadomości i ścisłego zastosowania.

Wojewoda: w z. *Dr Kroebl.*

Ministerstwo Spraw Wewn. Warszawa, d. 14 III 1927 r.
Nr OJ. 43/27.

Przedmiot: Jak wyżej.

OKÓLNIK Nr 58.

Do Panów Wojewodów.

W ślad pisma z dnia 19 X 1926 r. Min. 1279/25 w sprawie przyjmowania interesantów przez Starostów, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła w załączeniu wzór „książki przyjęć" (pkt. 3 okólnika Min. Spr. Wewn. Nr 119 z r. 1926), celem bezzwłocznego zastosowania go, jako jednolitego, we wszystkich Starostwach na podległym Panu obszarze.

Jaroszyński, Podsekretarz Stanu.

WZÓR KSIĘGI PRZYJĘĆ.

Nr porz.	Data przyjęcia	Imię, nazwisko i adres interesanta	Przedmiot sprawy	Decyzja Starosty	Liczba aktu	Referent	Załatwienie sprawy wg. dziennika
1	2	3	4	5	6	7	8

Wojewoda Kielecki. Kielce, dn. 26 marca 1927 r.
Ad. 3358.

Przedmiot: *Pozbawienie obywatelstwa z powodu niewypełnienia obow. służby wojsk.*

OKÓLNIK Nr 51.

Do wszystkich Panów Starostów województwa kieleckiego.

Wobec uzgodnienia stanowiska tut. Urzędu z zainteresowanymi na terenie tut. Województwa D. O. K. Warszawa—Kraków—Przemyśl—Łódź wyjaśniam, że odpisy decyzji Województwa w sprawie utrat obywatelstwa uchylających się od obowiązku służby wojskowej do Dow. Okr. Korpusu wysyłane nie będą. Czynność tę przekazuje się odnośnym władzom administracyjnym I inst. t. j. Starostwom, które w każdym wypadku utraty obywatelstwa osób obowiązanych do służby wojskowej, obowiązane są zawiadomić bezpośrednio właściwych Komendantów P. K. U.

Powyższe podaję do wiadomości PP. Starostom i ścisłego zastosowania się.

Wojewoda: *Manteuffel.*

Wojewoda Kielecki. Kielce, dn. 28 marca 1927 r.
Ad. 3114.

Przedmiot: *Przesłuchiwanie funkcjonarjuszów P. P. i innych świadków na rozprawach karnych.*

OKÓLNIK Nr 52.

Do wszystkich Panów Starostów województwa kieleckiego.

Nawiązując do mego reskryptu z dnia 9 lutego b. r. L. Ad. 1637 w sprawie przedmiotowej na podstawie wyjaśnień nadesłanych przez Ministerstwo Spraw Wewn. reskryptem z dnia 2 marca b. r. Nr AP. 1918/27 zarządzam co następuje:

I. Jak zaznaczono w reskrypcie na wstępie powołanym, przesłuchiwania funkc. P. Państw. w postępowaniu administracyjno-karnem, w charakterze świadków, w wypadkach niezachodzącej potrzeby, w szczególności gdy w doniesieniu podano świadków popełnienia przez obwinionego zarzucanego mu przekroczenia, względnie, gdy obwiniony w czasie rozprawy przyznał się do winy, należy bezwzględnie zaniechać. O ileby jednak koniecznem okazało się dla bliższego wyjaśnienia sprawy, przesłuchanie funkcjonarjusza P. P., który sporządził doniesienie, w takim wypadku można nie wzywając tego funkcjonarjusza na rozprawę, zwrócić się do bezpośredniej jego komendy w miejscu przydziału służbowego o przesłuchanie go na okoliczności wymagające wyjaśnienia.

II. Innych świadków, czy to w doniesieniu podanych czy też przez obwinionego przed lub w czasie rozprawy zaofiarowanych można będzie przesłuchiwać obecnie do rejestru karnego przez miejscowe posterunki P. P. a to ze względu na trudności komunikacyjne i brak dotychczas przepisów, normujących kwestję zwrotu kosztów świadkom.

Należy jednak przytem zwracać baczną uwagę czy tak interes obwinionego, jak i poprawne załatwienie danej sprawy karnej nie wymaga osobistego stawiennictwa świadka na rozprawie karnej w Urzędzie Starościńskim i czy w razie stosowania postępowania w poprzednim

ustępie podanego nie nastąpi zbyt długa zwłoka w załatwieniu sprawy.

Niewzywanie zatem świadków na rozprawy karne nie może na podstawie powyższego być uważane jako zasada, lecz winno być traktowane indywidualnie, w zależności od okoliczności sprawy.

Zwracam w końcu uwagę iż przesłuchiwanie świadków przez Urzędy gminne jest niedopuszczalne i wadliwe i tego rodzaju postępowania należy bezwzględnie zaniechać.

Wojewoda: *Manteuffel.*

Wojewoda Kielecki.
Pr. 1320.

Kielce, dn. 30 marca 1927 r.

Przedmiot: *Uproszczenie korespondencji urzędowej zniesienie wykazów czynności i zaległości.*

OKÓLNIK Nr 53.

Do wszystkich Panów Starostów i Panów Kierowników P. U. P. P. województwa kieleckiego.

I. Stale obserwowany wzrost ilości korespondencji urzędów administracyjnych przy jednoczesnem zmniejszeniu personelu urzędniczego stawia na porządku dziennym sprawę takiego zorganizowania pracy we władzach administracyjnych, aby zatrudniony obecnie personel urzędniczy mógł podołać należycie swym zadaniom, biorąc zwłaszcza pod uwagę wzrost zadań administracji państwowej w ostatnich czasach, ich rozszerzenie i pogłębienie.

Głównym niebezpieczeństwem jest zalew urzędów „papierami“, często zresztą sztucznie przez poszczególnych referentów tworzonymi. Zarówno Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, jak i Urząd Wojewódzki miał możność stwierdzić, iż znaczna część korespondencji urzędowej wynika z niewłaściwego ujęcia spraw przez poszczególnych referentów, w korespondencji przedstanowczej.

Tak naprzykład w sprawie o nadanie obywatelstwa wpływającej do Starostwa może być odrazu przeprowadzona korespondencja przygotowawcza, a zatem po wezwaniu i protokularnem przesłuchaniu petenta i jednoczesnem pouczeniu go o potrzebie przedstawienia wypisów z akt stanu cywilnego jakoteż zaświadczenia władz dotychczasowej przynależności, że z chwilą nabycia obywatelstwa polskiego utraci dotychczasowe obywatelstwo, refent jednocześnie przygotowuje wysyłki do wszystkich władz i urzędów, mających dostarczyć w danej sprawie informacji i opinji i po otrzymaniu odpowiedzi przedstawia sprawę Urzędowi Wojewódzkiemu.

Tymczasem z reguły korespondencja w tego rodzaju sprawie przeprowadza się z każdym urzędem, czy władzą kolejno, referent i aprobant traci czas na studjowanie aktów za każdym razem, a kancelarja na niepotrzebne manipulacje kancelaryjne.

W celu usunięcia powyższych braków wydany został cały szereg zarządzeń, które jednakowoż wciąż jeszcze nie są z dostateczną ścisłością przestrzegane, z drugiej zaś strony Panowie jako kierownicy urzędów oraz urzędnicy upoważnieni do aprobowania pism urzędowych nienależycie zwracają uwagę na celowość podpisywanych załatwień, względnie referujący urzędnicy nie otrzymują dostatecznych pouczeń co do należytego a definitywnego załatwienia sprawy.

Podając poniżej szereg wskazówek w poruszonej sprawie zaznaczam, iż jaknajszersza inicjatywa ze strony Panów jest ze wszech miar pożądana.

1) Należy dążyć przedewszystkiem w granicach prawnych i faktycznych możliwości do załatwiania pewnych spraw bez pisemnego porozumienia się, dotyczy to w pierwszej linji wszystkich tych komórek organizacyjnych, które wchodzą w skład jednej władzy lub urzędu, względnie organów podporządkowanych odnośnym władzom (np. P. U. P. P. w stosunku do Starostw).

Należy więc w jaknajszerszej mierze wykorzystywać drogę telefonicznego i ustnego porozumienia. Podkreśla się, iż porozumiewanie się telefoniczne niższej władzy z wyższą względnie urzędnika niższego stopnia z urzędnikiem wyższego stopnia w żadnym razie nie może uchodzić za sprzeczne z zasadami karności służbowej. Szczególnie szeroki użytek z korespondencji telefonicznej należy czynić tam, gdzie rozmowy nie powodują specjalnych kosztów.

2) Wydając zarządzenia organom podwładnym, należy żądać sprawozdań o wykonaniu jedynie w tych wypadkach, gdy charakter sprawy tego koniecznie wymaga, a w szczególności wtedy, kiedy władzy wydającej zarządzenie jest naprawdę niezbędna pozytywna wiadomość o tem, w jaki sposób zarządzenie wykonano.

Z reguły więc nie należy żądać sprawozdań pisemnych o wykonaniu zarządzeń. Powinno rozumieć się samo przez się, że każde zarządzenie zostaje wykonane przez organ podwładny. Przedstawianie sprawozdań ze strony organów podwładnych winno mieć miejsce z reguły wtedy tylko, gdy zarządzenie z tych czy innych powodów nie mogłoby być wykonane.

Zamiast żądania sprawozdań na piśmie, należy wzmocnić kontrolę faktyczną i obostrzyć odpowiedzialność za niewykonanie.

3) Odstępowanie spraw innym władzom i urzędom według kompetencji winno następować w drodze odręcznej przy obowiązkowem przytoczeniu w razach wąt-

pliwych przepisu uzasadniającego kompetencję tego urzędu, któremu się sprawę odstępuje.

O odstąpieniu podań wniesionych przez osoby prywatne właściwemu urzędowi, należy je równocześnie zawiadomić urzędowemi kartkami pocztowemi ustalonego wzoru, celem uniknięcia dalszej ze strony tych osób korespondencji.

4) Jako zasadę należy przyjąć, iż załatwia się sprawę, a nie dotyczący jej akt, sprawa zaś winna przysparzać urzędowi jaknajmniej korespondencji.

Referent musi posiadać pełną świadomość skutków, jakie w życiu ma spowodować załatwienie przez niego danej sprawy. Papier nie może mu przedstawiać rzeczy samej.

Obowiązkiem przeto referentów jest dążyć do jaknajszybszego ostatecznego załatwienia sprawy, jako takiej i unikać wszelkiej zbędnej, pośredniej korespondencji, która odwleka ostateczne załatwienie.

Jeżeli zachodzi istotna potrzeba przeprowadzenia pośredniej korespondencji np. zasięgnięcia opinji, zebrania materjału i t. p., należy potrzebną korespondencję przeprowadzić jednorazowo i równocześnie ze wszystkiemi temi urzędami, z któremi w danej sprawie osiągnięcie porozumienia jest konieczne.

5) Załatwienie sprawy winno obejmować jej całokształt i rozprawiać się ze wszystkiemi jej istotnemi szczegółami, aby uniknąć potrzeby późniejszych wyjaśnień względnie uzupełnień.

Treść załatwienia winna być zwięzła, jasna i przystępna dla adresata.

6) W korespondecji należy się posługiwać wszystkiemi temi środkami, które ułatwiają adresatowi odszukanie u siebie, zrozumienie i załatwienie sprawy, względnie uchylają potrzebę dalszej korespondencji, a mianowicie:

a) powoływać się na pismo adresata, podając jego datę, znak literowy i liczbę dziennika — oraz nagłowek, wskazujący „przedmiot sprawy“,
b) używać właściwych adresów w ich brzmieniu urzędowem,
c) przy wysyłaniu do kilku władz względnie urzędów równobrzmiących pism, podawać zawsze na końcu pisma rozdzielnik, wyszczególniający urzędy, do których odnośne pisma równocześnie wysłano.

7) Należy się starać o jaknajmniejsze obarczanie organów podwładnych. W tym celu dla uniknięcia niepotrzebnych ponagleń, należy zgóry wyznaczać takie terminy w jakich załatwienie sprawy będzie w danych warunkach dla organu otrzymującego polecenie możliwe i wykonalne. Zakreślanie terminów zbyt krótkich zamiast przyspieszać, opóźnia załatwienie, powoduje bowiem konieczność korespondencji przedstanowczej.

8) Wszelkiemi siłami należy zwalczać bardzo zastarzałe, a z gruntu błędne przekonanie, jakoby liczba „załatwionych spraw (numerów dziennika) stanowiła o sprawności i użyteczności urzędu i urzędnika. Tymczasem rzecz się ma wręcz przeciwnie: ideałem administracji jest wykonanie jaknajwiększej ilości zadań przy możliwie najmniejszym nakładzie pracy papierowej.

II. Wychodząc z powyższej zasady, iż dążeniem każdego referenta powinno być załatwienie ostateczne sprawy, nie zaś mechaniczne załatwianie przydzielonych aktów w formie przedwstępnych, często zupełnie zbędnych korespondencji, należy jako „zaległość“ w urzędzie traktować nietylko akta wogóle niezałatwione, ale i te wszystkie akta, które nie zawierają ostatecznego załatwienia sprawy.

Wychodząc z powyższego założenia Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uznało za niecelowe i nieodzwierciadlające istotnego stanu rzeczy dotychczas prowadzone wykazy „czynności i zaległości“, zaznaczając między innemi, że fakt sporządzania wykazów czynności i mylna często obawa poszczególnych urzędników co do znaczenia jakie władze przywiązują do tych wykazów, przyczynia się również do sztucznego mnożenia liczby aktów protokółowanych, przez co rozrasta się obieg papierowy w urzędach ze szkodą dla ich sprawności.

Natomiast zarządziło Ministerstwo prowadzenie wykazów „zaległości“, które rejestrować mają zarówno sprawy, którym nie nadano jeszcze biegu w urzędzie jak również sprawy będące w toku korespondencji, co do których nie zapadła jeszcze ostateczna decyzja merytoryczna urzędu.

Wykazy takie przedstawiać będą Panowie Starostowie w okresach kwartalnych, przyczem zaległości z roku ubiegłego wykazane być mają za cały rok, w roku zaś bieżącym według poszczególnych kwartałów.

Wykazy te podawać mają ilość spraw zaległych u poszczególnych referentów, z wyszczególnieniem jakiego rodzaju sprawy dany referent załatwia.

Wykazy zaległości nowego wzoru wprowadzone zostają od drugiego kwartału bieżącego roku, tak iż pierwsze takie wykazy przedstawią mi Panowią Starostowie na dzień 10 lipca b. r.

Dla umożliwienia sprawnego układania takich wykazów pod względem technicznym zarządzam, aby wszystkie załatwienia spraw nie mające charakteru ostatecznego otrzymywały przy załatwieniu „termin“, tak aby suma spraw znajdujących się w danym momencie w terminatce i u referentów stanowiła sumę zaległości urzędu.

Wobec konieczności utrzymania w okresie przejściowym, zarówno dla celów kontroli, jak i porównawczych dotychczasowych wykazów czynności i zaległości, utrzymuję te ostatnie do końca II kwartału r. b. tak, że w dniu

10 lipca b. r. przedstawią mi Panowie Starostowie zarówno wykazy wedł. starego jak i nowego wzoru.

Nadmienić muszę, iż mający się obecnie wprowadzić system kontroli czynności urzędów administracyjnych opiera się w dużej mierze na zaufaniu do poszczególnych referentów, to też rzeczą Panów Starostów, jako kierowników urzędów wpoić będzie w podwładny sobie personel konieczność ścisłego przestrzegania wyłuszczonych wyżej wskazówek.

Wojewoda: *Manteuffel.*

Wojewoda Kielecki.
L. Z. P. 264/29/IV.

Kielce, dn. 1 kwietnia 1927 r.

Przedmiot: *Zwolnienie od opłat za ekshumację i przewóz zwłok.*

OKÓLNIK Nr 54.

Do wszystkich Starostw województwa kieleckiego.

Poniższy okólnik Nr 59/27 Ministerstwa Spraw Wewn. przesyłam do wiadomości i zastosowania.

Za Wojewodę: *Dr J. Jokiel,*
w z. Naczeln. Wydz. Zdrowia.

Ministerstwo Spraw Wewn.
Departament V. Sł. Zdrowia.
Nr Z. H. 1211/27.

Warszawa, d. 14 III 1927 r.

Przedmiot, jak wyżej.

OKÓLNIK Nr 59.

Do wszystkich PP. Wojewodów w b. zaborze rosyjskim i austrjackim, oraz P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Uzupełniając okólnik Nr Z. H. 953/24 z dnia 1 IV 1925 r., upoważnia się władze administracyjne I instancji do wydawania w razach wyjątkowych bezpłatnych pozwoleń na ekshumację lub przewóz zwłok przy odległości nie więcej niż 30 kilometrów, a to w wypadkach niezbędnej potrzeby, połączonej z niezamożnością petenta.

Pozatem zwraca się uwagę na tę okoliczność, że wymienione we wspomnianym okólniku wyrazy „franki złote“ należy w myśl § 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 IV 1924 r. (Dz. Ust. R. P. Nr 34, poz. 351) zastąpić wyrazem „złote“.

Wroczyński,
Generalny Dyrekter Służby Zdrowia.

Wojewoda Kielecki.
Ad. 4077.

Kielce. dn. 31 marca 1927 r.

Przedmiot: *Ewidencja zmian miejsca zamieszkania zaliczonych do stanu urlopowanych.*

OKÓLNIK Nr 55.

Wszystkim Panom Starostom województwa kieleckiego.

Poniższy okólnik Nr 62/27 Ministerstwa Spraw Wewn. przesyłam do wiadomości i stosowania w ślad okólnika tut. z dnia 3 II 1927 r. L. Ad. 1061 (Nr 24).

Wojewoda: w z. *Dr W. Kałuski.*

Ministerstwo Spraw Wewn.
Nr Wojsk. 3058/26.

Warszawa, dn. 22 V 1917 r.

Przedmiot, jak wyżej.

OKÓLNIK Nr 62.

Do wszystkich Panów Wojewodów i Pana Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Dla usunięcia jednej z głównych przyczyn opóźnionego stawiennictwa poborowych w formacjach, rozp. Min. Spraw Wojsk. z dnia 29-go kwietnia 1926 roku (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 302) nałożony na zaliczonych do stanu urlopowanych obowiązek zgłaszania każdej zmiany miejsca zamieszkania lub pobytu na okres dłuższy niż 14 dni.

Istotnym celem tego zarządzenia jest utrzymywanie w ewidencji każdoczesnego pobytu zaliczonego do stanu urlopowanych i umożliwienia bezzwłocznego doręczenia mu karty powołania go do szeregów. Ponieważ ewidencja ta jest dzisiaj prowadzona tylko w urzędach gminnych i meldunkowych, a P. K. U. posiadają tylko adresy powołanych do szeregów z czasów ich stawiennictwa przed Komisją poborową i pod tymi adresami wysyłają karty powołania, zechce Pan Wojewoda (Pan Komisarz. Rządu) wydać do podwładnych władz administracyjnych i samorządowych odpowiednie zarządzenie, ażeby władze te nadesłane im przez P. K. U. karty powołania pod dawnym adresem skierowały bezpośrednio według nowego adresu, bez zwracania ich jako niedoręczonych komendantom P. K. U. Sposób ten przyśpieszy znacznie akcję doręczenia kart powołania i zapobiegnie w znacznej mierze opóźnianiu się powołanych do szeregów.

Przy tej sposobności nadmienia się, że przy nowelizacji rozporządzenia wykonawczego kwestja zmian miejsca zamieszkania przez zaliczonych do stanu urlopowanych będzie uregulowana na takich samych zasadach, jak dla szeregowych rezerwy i pospolitego ruszenia,

t. j. że o każdej zmianie miejsca zamieszkania względnie pobytu przez zaliczonego do stanu urlopowanych P. K. U. będzie zawiadamiana zapomocą odpowiednich kart meldunkowych.

Za Naczelnika Wydziału:
Lubodziecki, Radca Ministerjalny.

Wojewoda Kielecki.
Ad. 4078.
Kielce, dnia 31 marca 1927 r.

Przedmiot: *Sposób stwierdzania wieku osób niebędących jeszcze w wieku poborowym.*

OKÓLNIK Nr 56.

Wszystkim Panom Starostom województwa kieleckiego.

Poniższy okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych przesyłam do wiadomości i stosowania.

Wojewoda: w z. *Dr W. Kałuski.*

Ministerstwo Spraw Wewn.
Nr Wojsk. 2714/26.
Warszawa, d. 22 III 1927 r.

Przedmiot, jak wyżej.

OKÓLNIK

Do wszystkich Panów Wojewodów
i Pana Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Niejednokrotnie zdarza się, że wskutek zniszczenia aktów stanu cywilnego oraz ksiąg stanowych, względnie wywiezienia ich do Rosji, osoby zainteresowane nie są w możności przedstawić metryki względnie wypisu z ksiąg ludności (stanowych), stwierdzających w sposób wiarygodny datę ich urodzenia i zachodzi potrzeba stwierdzenia ich wieku z urzędu.

W tych wypadkach w odniesieniu do osób, które zostały już wpisane do list poborowych, stosować należy tryb przewidziany w § 174 ustęp 3 rozp. wykon. do ustawy o powszechn. obow. sł. wojsk. W odniesieniu zaś do osób niebędących jeszcze w wieku poborowym (18—20 lat), gdy stwierdzenie daty ich urodzenia odpowiedniemi dokumentami (metryką urodzenia, wyciągiem z ksiąg ludności, ksiąg stanowych) nie jest możliwem, albo w razie uzasadnionego podejrzenia, że przedłożony dokument nie odpowiada rzeczywistości, a w obu wypadkach odnośna osoba nie została jeszcze wciągnięta do list poborowych, ustalenie wieku następuje na podstawie orzeczenia lekarza powiatowego, który po zbadaniu danej osoby w drodze wiedzy lekarskiej, wiek ten określi.

Tryb powyższy stosować należy we wszystkich wypadkach, gdy chodzi o stwierdzenie wieku osoby, podlegającej powszechnemu obowiązkowi wojskowemu.

Za Naczelnika Wydziału:
Lubodziecki, Radca Ministerjalny.

Wojewoda Kielecki.
L. Z. P. 369/2/III.
Kielce, dn. 11 IV 1927 r.

Przedmiot: *Zapisywanie lekarstw przez lekarzy-dentystów.*

OKÓLNIK Nr 57.

Do wszystkich Panów Starostów województwa kieleckiego.

Na skutek zażalenia Związku Zawodowego Lekarzy-Dentystów, że apteki odmawiają na ich recepty wydawania lekarstw wyjaśniam, że sprawa ta ma ścisły związek z uprawnieniami lekarzy-dentystów w zawodzie wykonywania praktyki lekarskiej.

W dziedzinie tej obowiązują przepisy dawnego prawodawstwa rosyjskiego, a mianowicie art. 231 rosyjskiej ustawy lekarskiej z 1905 r., w myśl przepisów którego lekarze-dentyści mogą wykonywać praktykę lekarską tylko w zakresie swojej specjalności, a tem samem aptekom wolno wydawać na recepty lekarzy-dentystów tylko te lekarstwa, które są przeznaczone do stosowania ich w jamie ustnej.

W związku z powyższym przepisem ustawowym ros. Ministerstwo okólnikiem z dnia 29 maja 1909 r. Nr 442 wyjaśniło, że lekarzom-dentystom przysługuje prawo stosowania, a zatem i zapisywania injekcji podskórnych, stosowanych w celach znieczulenia w jamie ustnej, z nadmienieniem, że w skład tych injekcji mogą wchodzić wszystkie znane środki znieczulające, byleby dawki ich nie przekraczały dawek farmakogolicznych.

Powyższe należy podać do wiadomości wszystkim aptekom na terenie tamtejszego powiatu.

Wojewoda: *Mauteuffel.*

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

OBWIESZCZENIA.

Wojewoda Kielecki.
Ad. 6112.

Kielce, dnia 21 czerwca 1927 r.

Przedmiot: *Kleszczyński Józef — uprawnienie wodne.*

W myśl art. 195 Ust. wodnej z dnia 19 września 1922 r. (Dz. U. Nr 102 poz. 936) podaję do publicznej wiadomości, że **dnia 30 lipca 1927 roku** odbędzie się pod przewodnictwem delegata Urz. Wojew. wodno-prawne dochodzenie w sprawie prośby Józefa Kleszczyńskiego, właściciela młyna wodnego w miejscowości Stągniowice, gminy Kowala, pow. miechowskiego, o udzielenie pozwolenia na prawo piętrzenia wody przy istniejącym młynie wodnym na rzece Szreniawie, w miejscowości Stągniowice, gminy Kowala, pow. miechowskiego.

Komisja zbierze się w powyższym dniu o godzinie 9-tej przed południem przy urządzeniach piętrzących wodę.

Projekt techniczny i opis zamierzonego przedsiębiorstwa są wyłożone do publicznego wglądu w Starostwie miechowskiem do dnia 29 lipca 1927 r. w godzinach urzędowych.

Wszelkie zarzuty przeciw udzieleniu pozwolenia, jak również żądania w przedmiocie wzniesienia i utrzymania urządzeń i wypłaty odszkodowania można wnosić w ciągu powyższego terminu do Starostwa w Miechowie, a najpóźniej w trakcie samego dochodzenia na miejscu do przewodniczącego Komisji.

Osoby interesowane, które we wskazanym terminie lub w trakcie dochodzenia komisyjnego nie podniosą przeciw udzieleniu zezwolenia żadnych zarzutów, tracą do nich prawo i mogą przeciw szkodliwemu działaniu wykonywania nadanego prawa żądać tylko wzniesienia i utrzymywania urządzeń zapobiegających szkodzie, albo też odszkodowania, gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarczo usprawiedliwić.

Za Wojewodę: *Dr. W. Kałuski.*

Urząd Wojewódzki — (Okręgowa Dyrekcja Robót Publicznych) w Kielcach ogłasza niniejszem przetarg publiczny na dokończenie w surowym stanie budowy gmachu Seminarjum Nauczycielskiego w Ostrowcu.

Oferty należy wnieść do Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Kielcach, przy ul. Sienkiewicza 30, tel. 57 w zapieczętowanych kopertach zaopatrzonych napisem „Oferta na dokończenie w surowym stanie budowy gmachu Seminarjum Nauczycielskiego w Ostrowcu", do dnia 14 lipca 1927 r., godz. 11-ej przed południem.

Publiczne otwarcie nastąpi w tym samym dniu w Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych o godz. 12-ej w południe.

Cena przetargowa ma być oferowana według t. zw. ślepego kosztorysu obejmującego zestawienia poszczególnych robót, przyczem niedopuszczalny jest podział robót.

Rozpoczęcie robót nastąpi bezpośrednio po zatwierdzeniu oferty.

Do oferty należy dołączyć poświadczenie Kasy Skarbowej w Kielcach na złożenie wadjum w wysokości 5% oferowanej sumy jako depozyt do dyspozycji Urzędu Wojewódzkiego w Kielcach.

Urząd Wojewódzki zastrzega sobie dowolny wybór oferenta oraz prawo przeprowadzenia dodatkowego przetargu ustnego.

Wszelkich informacji udziela Okręgowa Dyrekcja Robót Publicznych w godzinach urzędowych, tamże są do przejrzenia warunki wykonania budowy, plany, oraz druki. Te ostatnie nabyć można za opłatą 3 zł.

Dyrektor Robót Publicznych: *Krug.*

Starostwo Kozienickie.
L. 13412/27.

Kozienice, dn. 18 czerwca 1927.

Przedmiot: *„Wacławów Świetlikowa Wola" — spółka wodna — drenowanie gruntów.*

W myśl artykułów 187 i 196 Ustawy wodnej z dnia 19 września 1922 (Dz. U. R. P. Nr 102. p. 936) podaję do publicznej wiadomości, że **dnia 20-go lipca 1927 r.** odbędzie się pod przewodnictwem delegata Starostwa kozienickiego wodno-prawne dochodzenie w sprawie prośby zarządu spółki wodnej „Wacławów Świetlikowa Wola" o udzielenie pozwolenia na osuszenie gruntów należących do członków spółki drenami.

Komisja zbierze się w powyższym dniu o godz. 11-ej przed południem w Sycynie, gminy Grabów, nad Wisłą, a następnie czynności swe przeniesie na tereny majątków Wacławów, gminy Grabów nad Wisłą i Świetlikowa Wola, gminy Policzna.

Projekt techniczny i opis zamierzonego przedsiębiorstwa są wyłożone w Starostwie do publicznego wglądu do dnia. 17-go lipca 1927 r.

Wszelkie zarzuty przeciwko udzieleniu pozwolenia, jak również w sprawie wzniesienia i utrzymywania urządzeń i wypłaty odszkodowania można wnosić w ciągu powyższego terminu do Starostwa w Kozienicach, a najpóźniej w trakcie samego dochodzenia na miejscu do rąk przewodniczącego Komisji.

Osoby interesowane, które we wskazanym terminie lub w trakcie dochodzeniu komisyjnego nie podniosą przeciw udzieleniu pozwolenia żadnych zarzutów, tracą do nich prawo i mogą przeciw szkodliwemu działaniu wykonywania nadanego prawa żądać tylko wzniesienia i utrzymywania urządzeń zapobiegających szkodzie, albo też odszkodowania, gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem, lub gospodarczo usprawiedliwić.

Starosta: *Podhorodeński.*

Wojewoda Kielecki reskryptem z dnia 8 czerwca 1927 r. L. Ad. 5418, oraz z dnia 7 czerwca 1927 r. L. Ad. 6646, na zasadzie art. 3 Postanowienia Księcia Namiestnika Królewskiego w Radzie Stanu z dnia 5 XI 1825 r. (Dz. Pr. t. XI, str. 15) zamianował aż do odwołania urzędnikami stanu cywilnego wyznań niechrześcijańskich:

1) Józefa Kobosa, pisarza gminnego w Rembowie — na gm. Rembów,

2) Jakóba Florczyka, pisarza gminnego w Skale — na gm. Skała, i zatwierdził spełniane przez wymienionego pod 2) Jakóba Florczyka funkcje urzędnika stanu cywilnego dla wyznań niechrześcijańskich w gm. Skała za czas od 10 lipca 1926 roku do chwili nominacji.

Urząd Wojewódzki w Kielcach decyzją z dnia 14 czerwca 1927 r. L. Ad. 5382 unieważnił poświadczenie obywatelstwa polskiego L. 18823 z dn. 12 marca 1926 r., wydane bez dostatecznej podstawy prawnej przez Starostwo w Będzinie na imię Mikołaja Waszkiewicza.

Wojewoda Kielecki (Rw. 2112/1/III) przychylając się do wniosku Rady gminnej w Morawicy, pow. kieleckiego, z dnia 15 XII 1926 r., zakazał polowania na wszelką zwierzynę, z wyjątkiem drapieżnych, na przeciąg jednego roku, t. j. do dnia 1 stycznia 1929 r., stosownie do przepisów ustawy Gosp. Wiejsk. (Zb. Pr. Ces. Ros. T. XIII, cz. 2, wyd. 1911 r.

Komornik przy Radomskim Sądzie Okręgowym, Wł. Ludwikowski, zamieszkały w Radomiu przy ulicy Zgodnej Nr 8, obwieszcza, że w dniu 14 września 1927 r. o godzinie 10-tej rano w sali posiedzeń Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Radomiu, odbędzie się publiczna sprzedaż przez licytację w drodze działów nieruchomego majątku, położonego w mieście Zwoleniu, powiatu kozienickiego, pozostałego po ś. p. Janie Hipolicie i Teofili małżonkach Mordzińskich, składającego się: 1) z placu położonego przy szosie Puławskiej, oznaczonego Nr. policyjnym 115, przestrzeni około 3 000 łokci kwadratowych, z piwnicą murowaną; 2) z działki „ogród z łąką“ przestrzeni około 2 mórg; 3) z placu z łąką przestrzeni około 70 prętów i stodoły drewnianej; 4) z działki ziemi przestrzeni 7 mórg 53 pr. oznaczonego Nr. polic. 247, bez budynków i 5) z placu przestrzeni około 358 m^2, oraz budynków na tym placu, a to: domu murowanego parterowego, obory drewnianej, drwalek drewnianych i ustępu drewnianego, położonego przy ul. Krakowskiej (róg Kilińskiego), oznaczonych Nr. policyjnym 195, a hypotecznym 23, szczegółowo wskazanego w opisach w dniu 10-tym kwietnia 1926 roku sporządzonych.

Każda z opisanych nieruchomości będzie sprzedawaną oddzielnie.

Powyższy majątek w zastawie nie jest, hypoteki urządzonej nie ma, za wyjątkiem nieruchomości przy ul. Krakowskiej policyjny Nr 195, która posiada księgę wieczystą w hypotece w Kozienicach, znajduje się w posiadaniu spadkobierców Jana Hipolita i Teofili małżonków Mordzińskich, podlega sprzedaży całkowicie podług wskazanych opisów.

Licytacja rozpocznie się od sumy szacunkowej, a mianowicie: pierwszej nieruchomości — 5,000 złotych, 2-giej — 1.000 zł., 3-ciej — 1.500 zł., 4-tej — 3.000 zł. i 5-tej — 10.000 zł.

Zamierzający wziąć udział w licytacji obowiązany złożyć wadjum 10% sumy szacunkowej nieruchomości.

Akta sprawy licytacyjnej mogą być przeglądane w kancelarji Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Radomiu.

Komornik przy Radomskim Sądzie Okręgowym, Wł. Ludwikowski, zamieszkały w Radomiu przy ulicy Zgodnej Nr 8, obwieszcza, że na żądanie Banku Przemysłowego Warszawskiego, oraz adwokata Sokołowskiego pełnomocnika Jerzego Kleinadla w dniu 15 października 1927 r. o godz. 10-tej rano w sali posiedzeń Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Radomiu, odbędzie się publiczna sprzedaż przez licytację nieruchomego majątku dóbr ziemskich „Janowiec—Oblassy“, położonego w gminie Oblassy, pow. kozienickiego, należącego do Rafała Godyckiego - Ćwirko, ogólnej przestrzeni 2.365 morgów 25 pr., w tem 1.127 morgów 43 pr. lasu i zagajniku, z budynkami mieszkalnemi i gospodarczemi oraz młynem, szczegółowo wskazanego w opisie sporządzonym w dniu 11—12 września 1925 r. przez Komornika Sądowego pow. kozienickiego Westwalewicza, za dług tegoż Banku w sumie 30.583 zł. z procentami i kosztami, i Jerzego

Kleinadla w sumie 3.000 dolarów i 1.900 zł. z procentami i kosztami.

Powyższy majątek w zastawie i dzierżawie nie jest, ma urządzoną hypotekę w Wydziale hypotecznym przy Sądzie Okręgowym w Radomiu, podlega sprzedaży całkowicie podług wskazanego opisu.

Licytacja rozpocznie się od sumy szacunkowej 100.000 złotych.

Zamierzający wziąć udział w licytacji obowiązany złożyć wadjum 10% sumy szacunkowej.

Akta sprawy licytacyjnej mogą być przeglądane w kancelarji Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w Radomiu.

Okręgowy Urząd Ziemski w Kielcach na zasadzie art. 19 Ust. z dnia 11 sierpnia 1923 r. o org. Urzęd. i Kom. Ziemsk., oraz § 30 Rozp. Ministra Reform Roln. z dnia 12 marca 1924 r. w przedmiocie wykonania powyższej Ustawy, ogłasza, że b. kielecki urząd gubernjalny do spraw włościańskich, po rozpoznaniu sprawy komasacji gruntów wsi Niedźwiedź, decyzją z dnia 22-go maja 1914 p. Nr 298 postanowił:

1) uchwałę z dnia 4 grudnia 1913 r. Nr 8 o podziale na działki gromadzkich gruntów wsi **Niedźwiedź** i uchwałę ostateczną z dnia 4 grudnia 1913 r. o komasacji gruntów tejże wsi zatwierdzić, oraz uznać za podlegające zatwierdzeniu plan i dokumenty pomiarowe, sporządzone w 1913 r. przez geometrę Dudkina;

2) wnieść do tabeli likwidacyjnej wsi Niedźwiedź o powyższej komasacji odnośny wpis dodatkowy.

Powyższa decyzja może być zaskarżona w terminie trzymiesięcznym od dnia jej ogłoszenia do Głównej Komisji Ziemskiej w Warszawie za pośrednictwem Okręgowej Komisji Ziemskiej w Kielcach.

Okręgowy Urząd Ziemski w Kielcach na podstawie art. 18 Ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów podaje do publicznej wiadomości, że Okręgowa Komisja Ziemska w Kielcach orzeczeniem z dnia 4 lutego 1927 r. na zasadzie art. 12 Ust. z dnia 11-go sierpnia 1923 r. o org. Urz. i Kom. Ziemsk. oraz art. 17 Ustawy z dnia 31 lipca 1923 roku o scalaniu gruntów postanowiła:

Wniosek Powiatowego Urzędu Ziemskiego w Wierzbniku, w sprawie wdrożenia postępowania scaleniowego we wsi **Kroczów Mniejszy,** gminy Miechów, powiatu iłżeckiego, zatwierdzić i obszar scaleniowy określić na 446,64 ha, obejmujących wszystkie grunta tabelowe wsi Kroczów Mniejszy, wszystkie grunta hipoteczne z rozparcelowanego majątku Kroczów Mniejszy, oraz grunta hipoteczne osady młynarskiej Kroczów Mniejszy.

Orzeczenie powyższe uprawomocniło się w dniu 5 maja 1927 roku.

Okręgowy Urząd Ziemski w Kielcach na podstawie art. 18 Ustawy z dn. 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów podaje do publicznej wiadomości, że Okręgowa Komisja Ziemska w Kielcach orzeczeniem z dnia 3-go grudnia 1926 roku ze zmianami, wprowadzonemi do powyższego orzeczenia — orzeczeniem Głównej Komisji Ziemskiej z dnia 29 marca 1927 r., na zasadzie art. 12 Ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o org. Urz. i Kom. Ziemsk., oraz art. 17 wyżej cytowanej ustawy o scalaniu gruntów postanowiła:

Wniosek mieszkańców wsi **Stawy,** gminy Mierzwin, pow. jędrzejowskiego, w sprawie wdrożenia postępowania scaleniowego w tej wsi, zatwierdzić i obszar scaleniowy określić na 570,9214 ha, obejmujących 329,5111 ha gruntów ukazowych wsi Stawy, 53,8950 ha gruntów zaserwitutowych tej wsi, 185,5153 ha gruntów hipotecznych nabytych przez włościan wsi Stawy z rozparcelowanego majątku „Stawy“ oraz, celem wyprostowania granic, — 2 ha gruntów tabelowych ze wsi Pogrzebice.

Okręgowy Urząd Ziemski w Kielcach na podstawie art. 18 Ustawy z dn. 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów podaje do publicznej wiadomości, że Okręgowa Komisja Ziemska w Kielcach orzeczeniem z dnia 3 lutego 1927 r. na zasadzie art. 12 Ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 roku o org. Urz. i Kom. Ziemsk., oraz art. 17 Ust. z dn. 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów postanowiła:

Wniosek mieszkańców wsi **Charsznica,** gminy Tczyca, powiatu miechowskiego, w sprawie wdrożenia postępowania scaleniowego w tej wsi zatwierdzić i obszar scaleniowy określić na 422,8706 ha, obejmujących 261,7515 ha gruntów ukazowych wsi Charsznica, 40,9633 ha gruntów zaserwitutowych wsi Charsznica, 112,8476 ha gruntów hipotecznych nabytych z majątku Charsznica, 3,3592 ha gruntów hipotecznych nabytych z maj. Uniejów, oraz 3,9190 ha gruntów hipotecznych, nabytych z maj. Szadkówka.

Orzeczenie to uprawomocniło się w dniu 24 kwietnia 1927 r.

Okręgowy Urząd Ziemski w Kielcach na podstawie art. 18 Ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów podaje do publicznej wiadomości, że orzeczeniem z dnia 4-go lutego 1927 r. Okręgowa Komisja Ziemska w Kielcach na zasadzie art. 12 Ustawy z dnia 11 sierpnia 1926 r. o org. Urzęd. i Kom. Ziemsk. oraz art. 17 Ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów, postanowiła:

Wniosek mieszkańców wsi **Rogolin,** gminy Radzanów, pow. radomskiego, w sprawie wdrożenia postępowania scaleniowego w tej wsi zatwierdzić i obszar scaleniowy określić na 185,97 ha, obejmujących 147,77 ha gruntów tabelowych wsi Rogolin i 38,20 ha gruntów hipotecznych, nabytych z majątku Rogolin.

Orzeczenie to uprawomocniło się w dniu 25 maja 1927 roku.

Okręgowy Urząd Ziemski w Kielcach na podstawie art. 18 Ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów podaje do publicznej wiadomości, że Okręgowa Komisja Ziemska w Kielcach na zasadzie art. 12 Ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o org. Urz. i Kom. Ziemsk., oraz art. 17 Ust. z dnia 31-go lipca 1923 r. o scalaniu gruntów postanowiła:

Wniosek mieszkańców wsi **Konin,** gminy Rędziny, pow. częstochowskiego, w sprawie wdrożenia postępowania scaleniowego we wsi Konin zatwierdzić i obszar scaleniowy przy komasacji gruntów tej wsi określić na 304,3101 ha, obejmujących 235,2000 ha gruntów ukazowych i 20,3101 ha gruntów zaserwitutowych wsi Konin, oraz 49,3524 ha gruntów hipotecznych nabytych z dóbr Konin, przez mieszkańców wsi Konin.

Powyższe orzeczenie zostało utrzymane w mocy orzeczeniem Głównej Komisji Ziemskiej z dnia 25 lutego 1927 roku.

Okręgowy Urząd Ziemski w Kielcach na podstawie art. 18 Ustawy z dn. 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów podaje do publicznej wiadomości, że Okręgowa Komisja Ziemska w Kielcach orzeczeniem z dnia 16-go września 1926 r. ze zmianami, wprowadzonemi do powyższego orzeczenia orzeczeniem Głównej Komisji Ziemskiej z dnia 25 lutego 1927 r. na zasadzie art. 12 Ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 roku o org. Urz. i Kom. Ziemsk. oraz art. 17 Ustawy z dnia 31 lipca 1923 roku o scalaniu gruntów postanowiła:

Wniosek mieszkańców wsi **Przybysławice,** gminy Kozłów, pow. miechowskiego, w sprawie wdrożenia postępowania scaleniowego we wsi Przybysławice zatwierdzić i obszar scaleniowy przy komasacji tej wsi określić na około 790 ha, obejmujących 731,1107 ha gruntów ukazowych i zaserwitutowych wsi Przybysławice i 58 ha gruntów hipotecznych z dóbr Rzędowice, tak zwanych „Wybrańetwo".

Okręgowy Urząd Ziemski w Kielcach na podstawie art. 18 Ust. z dnia 3 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów podaje do publicznej wiadomości, że Okręgowa Komisja Ziemska w Kielcach orzeczeniem z dnia 28 października 1926 r. ze zmianami, wprowadzonemi do pomienionego orzeczenia orzeczeniem Głównej Komisji Ziemskiej z dnia 25 lutego 1927 r. postanowiła:

Wniosek mieszkańców wsi **Masłomiąca,** gminy Michałowice, pow. miechowskiego, w sprawie wdrożenia postępowania scaleniowego we wsi Masłomiąca zatwierdzić i obszar scaleniowy przy komasacji gruntów tej wsi określić na 169,1377 ha obejmujących 164,9228 ha gruntów ukazowych i zaserwitutowych wsi Masłomiąca i 4,2149 ha gruntów hipotecznych, nabytych z maj. Masłomiąca przez mieszkańców wsi Masłomiąca.

Okręgowa Dyrekcja Robót Publicznych w Kielcach zatwierdziła niżej podane taryfy cen za przewóz osób i bagażu, tudzież rozkład jazdy samochodowej następującym osobom:

Bronisławowi Iwańskiemu w Kielcach — dwoma autobusami na linji: Kielce, st. kol.—Chmielnik—Busk Zdrój (53 km.).

Taryfa cen:

od 1 osoby i 1 km. . . . . . gr. 16
za przewóz bagażu od 1 kg. i 1 km. . . „ 0·3

Bagaż do 15 kg. wagi przewozi się bezpłatnie.

Rozkład jazdy:

odjazd z Kielc . . . o godz. 8 i 15 . do Buska,
„ z Buska . . o g. 12 i 19 . „ Chmielnika,
„ z Chmielnika . o g. 13·30 i 20·30 „ Kielc.

Berkowi Rybsztajnowi i Janklowi Mantlowi w Kłobucku — jednym autobusem na linji: Kłobucko-Częstochowa (17 km.).

Taryfa cen:

od 1 osoby i 1 km. . . . . . gr. 12
za przewóz bagażu od 1 kg. i 1 km. . . „ 0,3

Bagaż do 15 kg. wagi przewozi się bezpłatnie.

Rozkład jazdy:

odjazd z Kłobucka . . o godz. 7 i 13 do Częstochowy,
„ z Częstochowy . o g. 10, 16·30 „ Kłobucka.

Bronisławowi Wójcikowi w Opocznie, ul. Inowłodzka 2, — jednym autobusem na linji: Opoczno—Przysucha—Radom (75 km.).

Taryfa cen:

od 1 osoby i 1 km. . . . . . gr. 12
za przewóz bagażu od 1 kg. i 1 km. . . „ 0·3

Bagaż do 15 kg. wagi przewozi się bezpłatnie.

Rozkład jazdy:

odjazd z Opoczna . o godz. 5·00 do Przysuchy,
„ z Przysuchy . o godz. 7·00 do Radomia,
„ z Radomia . o godz. 18·00 do Przysuchy,
„ z Przysuchy. o godz. 22·00 do Opoczna.

Leonowi Walencie w Kamienicy Polskiej — jednym autobusem na linji: Częstochowa—Koziegłowy—Kamienica Polska (26 km.).

Taryfa cen:

od 1 osoby dorosłej i 1 km. . . . gr. 10
„ 1 „ do lat 10-u i 1 km. . . „ 5
za przewóz bagażu od 1 kg. i 1 km. . . „ 0,3

Bagaż do 15 kg. wagi przewozi się bezpłatnie.

Rozkład jazdy:

odjazd

z Kamienicy Polskiej o g. 6·30 do Koziegłów,
z Koziegłów . . . o g. 7·30 „ Kamienicy Polskiej,
z Kamienicy Polskiej o g. 8·30 „ Częstochowy,
z Częstochowy . . o g. 16 „ Kamienicy Polskiej,
z Kamienicy Polskiej o g. 17 „ Koziegłów,
z Koziegłów . . . o g. 18 „ Kamienicy Polskiej.

Janklowi Wigdorowiczowi i Janklowi Langlebenowi w Szydłowcu — dwoma autobusami na linji: Szydłowiec—Radom (29 km.) — Szydłowiec—Skarżysko (15 km.).

Taryfa cen:

od 1 osoby i 1 km. . . . . . gr. 10
za przewóz bagażu od 1 kg. i 1 km. . . „ 0,3

Bagaż do 15 kg. wagi przewozi się bezpłatnie.

Rozkład jazdy:

odjazd z Szydłowca o godz. 7·00 . do Radomia,
„ z Radomia . o godz. 18·00 . „ Szydłowca,
„ z Szydłowca o godz. 11 i 22 „ Skarżyska,
„ z Skarżyska o godz. 13·30, 24 „ Szydłowca.

Janowi Jurczyńskiemu w Czeladzi, ul. Elektryczna 10 — jednym autobusem na linji: Czeladź—Będzin (5 km.) — Wojkowice Komorne—Grodziec—Będzin (10 km.). i Będzin—Siewierz (19 km.).

Taryfa cen:

od 1 osoby i 1 km. . . . . . gr. 10
urzędnicy państwowi i komunalni oraz uczn. 50% zniżki,
za przewóz bagażu od 1 kg. i 1 km. . . „ 0,3

Bagaż do 15 kg. wagi przewozi się bezpłatnie.

Rozkład jazdy:

Odjazd z Czeladzi o godz. 6·45 do Będzina stale i regularnie tam i z powrotem do godz. 22, zaś w środę każdego tygodnia odjazd z Wojkowic Komornych o godz. 6·30 do Grodźca—Będzina i z Będzina do Siewierza tam i z powrotem do godz. 23.

Na stacjach krańcowych postoje 10-cio minutowe, a na przystankach przejściowych 5-cio minutowe, wszelkie inne przystanki nie mogą trwać dłużej ponad niezbędny czas wywołany przyczyną zatrzymania.

Marjanowi Szewczykowi i Adolfowi Gliksmanowi w Kielcach, ul. Czysta 17 — jednym samochodem lekkim na linji: Kielce, stacja kol.—Chmielnik—Busk Zdrój (53 km.).

Taryfa cen:

od 1 osoby i 1 km. . . . . gr. 18
za przewóz bagażu od 1 kg. i 1 km. . . „ 0·5

Bagaż do 15 kg. wagi przewozi się bezpłatnie.

Rozkład jazdy:

odjazd z Kielc . . o g. 8, 16 . . do Chmielnika,
„ z Chmielnika o g. 9·10, 17·10 do Buska,
„ z Buska . . o g. 12, 19 . . do Chmielnika,
„ z Chmielnika o g. 13, 20 . . do Kielc.

Albinowi Kuklińskiemu w Zwoleniu — jednym autobusem na linji: Zwoleń—Radom (31 km.).

Taryfa cen:

od 1 osoby i 1 km . . . . . gr. 10
za przewóz bagażu od 1 kg. i 1 km. . . gr. 0·3

Bagaż do 15 kg. wagi przewozi się bezpłatnie.

Rozkład jazdy:

odjazd ze Zwolenia . . . o godz. 8·40 do Radomia,
„ z Radomia . . . o godz. 17·40 do Zwolenia.

Zarząd Powszechnej Wystawy Krajowej w roku 1929 — Poznań — ogłasza konkurs na projekt godła Wystawy. Nagroda 500 zł. za najlepszą względnie pracę będzie bezwarunkowo wypłacona, pozatem zostaną zakupione conajmniej dwa wartościowe projekty po 200 zł. Termin składania prac upływa **z dniem 1 sierpnia r. b.** O bliższe warunki zwracać się należy do Wydziału Propagandy Powszechnej Wystawy Krajowej w Poznaniu.

Zarząd Oddziału Związku Strzeleckiego w Kielcach podaje do wiadomości, że z kwesty ulicznej na cele „Wychowania Fizycznego“ dnia 29 maja 1927 r. zebrano w Kielcach 181 zł. 54 gr., 1 frank, 20 1/2 kopiejki, 20 halerzy i 35 fenigów.

OKÓLNIKI ZWIĄZKU STRAŻY POŻARNYCH
Województwa Kieleckiego.

OKÓLNIK Nr 3.

Poniższy okólnik M. S. W. podaje się do wiadomości z zaznaczeniem, że w razie sprzeciwu ze strony wójtów należy wnieść zażalenie do Starostwa.

Ministerstwo Spraw Wewn.
Nr BB. 6276/25.
Warszawa, d. 12 XII 1925 r.

W sprawie rejestracji Tow. Straży Ogn. Ochotn.

Do Głównego Związku Straży Pożarnych
Rzeczypospolitej Polskiej.

Wobec podania Związku Straży Pożarnych Województwa Łódzkiego z dnia 17 listopada r. b. Nr 1676 o wyjaśnienie, czy podpisy założycieli Tow. Straży Pożarnych Ochotniczych mogą być potwierdzane notarjalnie, czy też wystarczy poświadczenie przez wójta gminy — wobec różnej praktyki stosowanej przez władze administracyjne — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych komunikuje, ze przypomniało wszystkim Wojewodom okólnik Min. Spraw Wewn. Nr 176 z dnia 18 XI 1919 roku N. P. Z. 6211, polecający uważać za wystarczające zaświadczenie przez wójta gminy.

Za Ministra (—) nieczytelny
Naczelnik Wydziału.

OKÓLNIK Nr 4.

Dotąd nie wszystkie Straże, tak przedwojenne, jak i nowozałożone, uczyniły zadość rejestracji w Starostwach. Wobec powyższego poleca się tym Strażom, które dotąd nie są zarejestrowane, złożenie oopowiednich podań we właściwych Starostwach, z załączeniem trzech egzemplarzy Statutu Straży, spisu członków Zarządu. Podania Straży Ogniowych o rejestrację wolne są od opłaty stemplowej. Jednocześnie nadmienia się, iż stosownie do okólnika M. S. W. Nr 176 z dnia 18 XI 1919 roku N. P. Z. 6211, podpisy założycieli Straży mogą być zaświadczane przez wójtów gmin.

Przytem zaznacza się, że stosownie do artykułu 31 i 32 tymczasowych przepisów o Stowarzyrzeniach, Zarządy obowiązane są przesłać Starostwom po każdej zmianie osobowej wykazy członków Zarządu, Straży i Okręgu. Niezastosowanie się do powyższego może pociągnąć za sobą rozwiązanie Straży i odpowiedzialność sądową.

Rozporządzeniem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z ostatnich dni podwyższoną została opłata za ogłoszenia rejestracji Statutu Towarzystwa ze zł. 1·50 na 5.

Straże, które istniały za czasów okupacji i nie mają potwierdzonego statutu przez władze polskie, winny zestawić protokuł zebrania organizacyjnego tej treści:

„My, niżej podpisani (wymienić imiona i nazwiska członków Zarządu Straży) postanowiliśmy zająć się i powołać do życia organizację Towarzystwa Straży Pożarnej Ochotniczej w . . . . . gminy . . . . . pow. . . . . . — (tu następują własnoręczne i pełne podpisy).

Powyższy protokuł i dwa statuty z podpisami conajmniej trzech członków, umieszczonych w protokule, winny być poświadczone przez Wójta miejscowej gminy i razem z prośbą i pokwitowaniem na wpłacone 5 złotych Kasie Skarbowej przesłane do Starostwa.

Straże Pożarne fabryczne i dworskie do czasu wydania przez władze miarodajne odnośnego statutu dla tych Straży narazie rejestracji nie podlegają.

OKÓLNIK Nr 5.

Wobec nikłych naogół przejawów działalności Komisji przeciwpożarowych gminnych i wagi, jaką się przywiązuje do prawidłowego funkcjonowania tych Komisji, zwrócono się do Starostw z prośbą o wydanie zarządzenia do organów gminnych, nakazującego ożywienie działalności K. P. G.

Stosownie do reskryptu Województwa z dnia 6 IV 1925 r. Nr 1644/I/III Komisje Przeciwpożarowe Gminne, których zadaniem jest czuwanie nad obroną przeciwpożarową w gminie, winny nadsyłać do Zarządu Okręgowego Zw. Straży Poż. według obowiązującego regulaminu — pod odpow. dyscyp. — protokuły posiedzeń z datą odbytych zebrań, treścią powziętych uchwał i rezultatem ich wykonania.

Zarządy Okręgowe winny śledzić rozwój prac K. P. G. i współdziałać z władzami powiatowemi w przestrzeganiu, aby regulamin K. P. G., ogłoszony w Nr. 2 Zbioru Okólników na str. 37—41, był w całej rozciągłości wykonywany. Zwłaszcza należy zwrócić uwagę na zaopatrzenie danych miejscowości w wodę, co nieraz da się uskutecznić przez obwałowanie i odmulenie sadzawki, oraz na posiadanie przepisanych przez gminę narzędzi w tych miejscowościach, gdzie niema Straży.

Nadmienia się, iż powinność naturalna, jako to posiadania przepisanych narzędzi i przybywanie do pożaru i na fałszywe alarmy, obowiązuje również tych obywateli, którzy nie są członkami popierającymi lub czynnymi miejscowych Straży i nie opłacają regularnie składek członkowskich.

OKÓLNIK Nr 18.

Podaje się do wiadomości, iż każda nabywana obecnie sikawka winna być wypróbowana przez ekspertów Głównej Komisji Technicznej Związku. Uprzedza się osoby wydelegowane do kupna sikawek, aby nie nabywały sikawek bez odpowiedniego zaświadczenia o wypróbowaniu.

Jednocześnie zaznaczamy, iż w dążeniu do ujednostajnienia wszyscy powinni starać się o zastosowanie łączników zczepnych, przyczem zalecamy łącznik Storza.

OKÓLNIK Nr 46.

Zaleca się podjąć prace w celu skompletowania monografji wszystkich Straży, które powinny być przechowywane w teczkach przeznaczonych dla poszczególnych Straży łącznie z korespondencją, protokułami, budżetami i sprawozdaniami z działalności.

Prosimy ten zakres pracy wykonać przed lustracją Okręgów, która niebawem się rozpocznie.

OKÓLNIK Nr 47.

Ze względu na to, że P. D. U. W. udziela ulgowych pożyczek na budowę betonarni, cegielni oraz wytwórni dachówek, prosimy wystąpić do Wydziału Powiatowego z odpowiednim wnioskiem w celu wykorzystania tych kredytów dla propagandy budownictwa ogniotrwałego.

OGŁOSZENIA.

Dr Władysława Tatarzanka, dyrektorka Państw. Seminarjum Naucz. Żeńsk. im. Marji Konopnickiej w Sosnowcu, zgubiła w kwietniu 1927 r. legitymację służbową w przejeździe z Sosnowca do Krakowa. (3—3)

Bierońska Stefanja zgubiła legitymację nauczycielską Nr 16315, wydaną w r. 1926 przez Kuratorjum szkolne okręgu warszawskiego. (2—2)

Broniatowska Irena z Sosnowca zgubiła legitymację urzędniczą, wydaną przez Kuratorjum szkolne okręgu warszawskiego. (3—3)

Maranda Antoni z Częstochowy zgubił dowód osobisty Serja A. Nr 911995, wydany dnia 16 X 1926 r. przez Starostwo w Częstochowie za Nr. 1879. (3—3)

Liedtke Matylda z Kielc zgubiła dowód osobisty, wydany w r. 1923 przez Starostwo w Będzinie, który unieważnia się. (3—2)

Kisiel Ludwik z Miechowa zgubił dowód osobisty w maju 1927 r., wydany przez Starostwo w Miechowie. (3—2)

Gaworski Stanisław z Gołębiowa ogłasza o zagubieniu dowodu osobistego Nr 872958, wydanego przez Starostwo w Radomiu dnia 15-go listopada 1924 roku za L. 2224/2086. (3—2)

Mokrosiński Henryk, przodownik P. P. w Zawierciu, zgubił legitymację służbową Nr 812, wydaną w r. 1925 przez Komendę Wojew. Pol. Państw. (3—2)

Brzeziński Antoni, posterunkowy P. P., zgubił legitymację służbową Nr 1610, wydaną przez Wojew. Komendę Pol. Państw. (3—2)

Zgubiono pozwolenie na prawo jazdy samochodowej Nr 258, wydane przez Urząd Wojew. (Okr. Dyrekcję Robót Publ.) w Kielcach na imię *Piotra Wojcieszki.*

Spiradek Elżbieta zgubiła legitymację nauczycielską Nr 12044, którą unieważnia się. (3—2)

Mikołajska Helena, nauczycielka w Kamienicy Polskiej, powiatu częstochowskiego, zgubiła legitymację służbową Nr 11405, wydaną dnia 12 VI 1925 r. przez Kuratorjum szkolne okręgu warszawskiego. (3—1)

Sojka Edward z Będzina zgubił pozwolenie na prawo jazdy samochodem Nr 1139, grupa I, kat. 2-ga, wydane przez Urząd Wojewódzki (Okręgowa Dyrekcja Robót Publicznych) w Kielcach.

Przysmędzianka Józefa, nauczycielka z Wojkowic Komornych, pow. będzińskiego, zgubiła legitymację służbową Nr 1792, którą unieważnia się. (3—1)

Radek Jan z Masłowa, pow. kieleckiego, (rocznik 1903), zgubił książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. w Kielcach, którą unieważnia się. (3—1)

Foltyn Franciszek, posterunkowy Pol. Państw., zgubił legitymację służbową, wydaną przez Wojewódzką Komendę Pol. Państw. w Brześciu n/Bugiem. (3—1)

Zajder Jan z Częstochowy, zgubił dowód osobisty Nr 980183, wydany przez Starostwo w Częstochowie dnia 16 marca 1925 r. za Nr. 798.

Brzóskiewicz Franciszek, urzędnik Województwa w Kielcach, zgubił dnia 12 VII 1927 r. legitymację służbową, wydaną przez kielecki Urząd Wojewódzki. (3—1)

Egierski Bohdan z Grodźca, pow. będzińskiego, zgubił legitymację nauczycielską Nr 12027, wydaną dnia 20 X 1925 r. przez Kuratorjum szkolne okręgu warszawskiego.

Wiercioch Władysław (rocznik 1893) z Pachnowoli, gm. Góra Puławska, pow. kozienickiego, zgubił książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. w Radomiu. (3—1)

Odbito w drukarni „Jedność“ w Kielcach 1927 r. — 8965.